

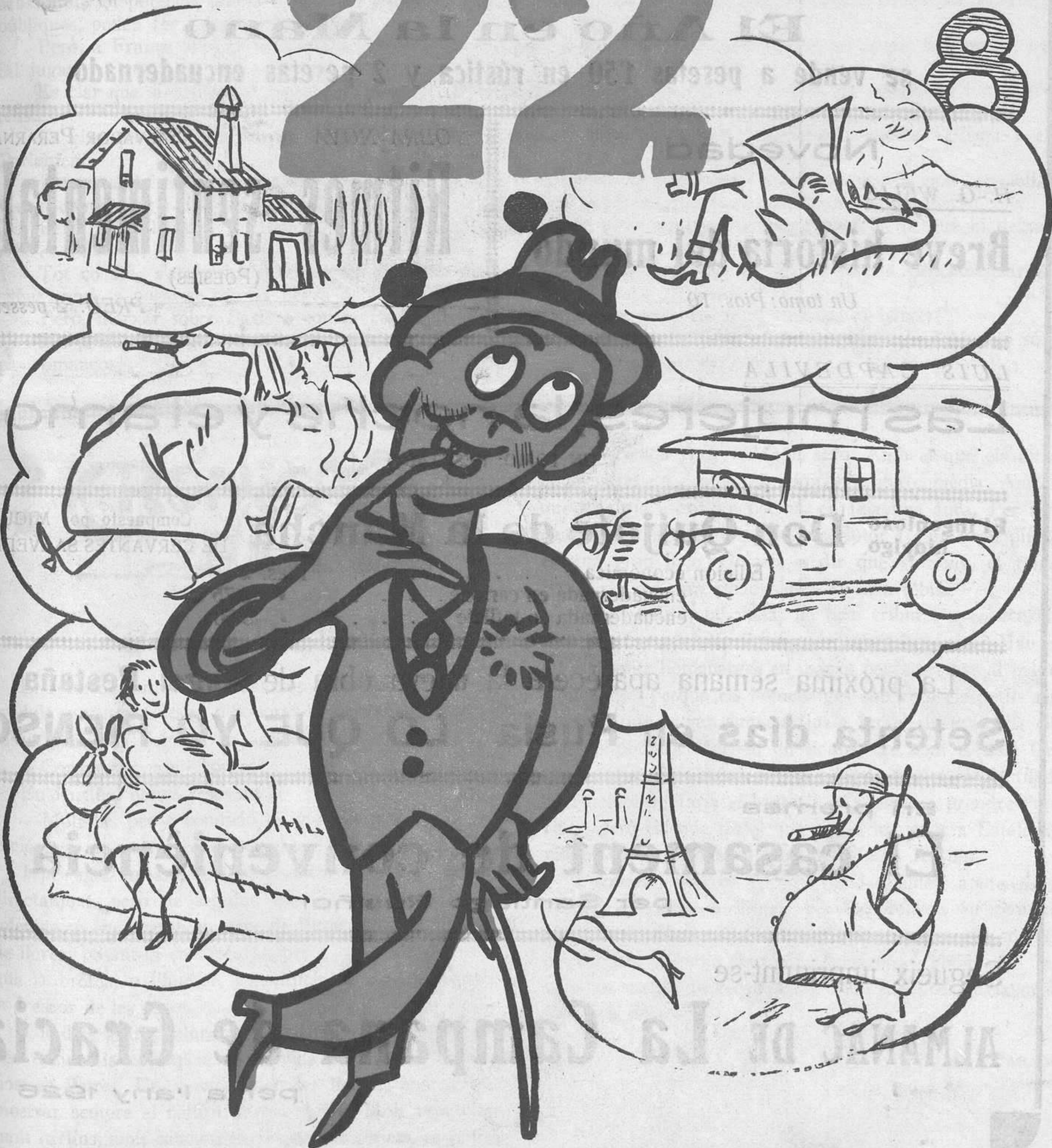
DONARA ALMENYS
UNA BATALLADA
CADA SETMANA

LA CAMPANA DE GRACIA

|| Número especial, 20 Cts.

|| Números atrassats: doble preu

222

LES ESPERANCES DEL POBLE

—Jo, amb el vintidós en tinc prou.

El Año en la Mano

Almanaque-enciclopedia de la vida práctica, para 1926

El Año en la Mano

REGALA

a todos los compradores, una participación al billete entero de la

LOTERÍA DE NAVIDAD - N.º 53,205

Adquirido en la afortunada Administración de Loterías N.º 35 de D.ª María Iliá, Rambla del Centro n.º 23 (frente la Plaza Real)

El Año en la Mano

se vende a pesetas 1'50 en rústica y 2 pesetas encuadernado

Novedad

H.-G. WELLS

Breve historia del mundo

Un tomo: Ptas. 10

OBRA NOVA

SALVADOR PERARNAU

Ritmes sentimentals

(POESIES)

PREU: 2 pessetes

LUIS CAPDEVILA

Las mujeres, la noche y el amor

UN TOMO: PESETAS 5

El ingenioso hidalgo

Don Quijote de la Mancha

Compuesto por MIGUEL DE CERVANTES SAAVEDRA

Edición económica. Ptas. 2'—
» encuadernada en cartóné » 2'75
» encuadernada en tafílete » 3'50

La próxima semana aparecerá la nueva obra de Angel Pestaña
Setenta días en Rusia LO QUE YO PIENSO

En prensa

El casament de conveniència

per Santiago Rusiñol

Segueix imprimint-se

ALMANAC DE La Campana de Gràcia

per a l'any 1926

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, además, un ral pera certificar. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

LA CAMPANA DE GRACIA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, Ptes. 1'50
ESTRANGER, Ptes. 2'50

El feixisme a França?

No ho podem creure. Encara que ens ho jurin. El feixisme a França? Impossible.

Aquesta planta malestruga, aquesta rosa de sang—de sang i fetge—no pot florir en la terra de la llibertat, en la pàtria de la revolució, en el jardí d'Epictet i d'Epicur, que és la tercera república.

París, capital mundial de la "noce", de la "bonne chère", bressol de la democràcia i dels drets de l'home pot hostatjar, pot divinitzar, pot donar-se un emperador. Però, mai un dictador.

A França els Napoleons no són d'opereta, no són de similor.

Els duxs de guinyol, els conqueridors de pa sucats amb oli no tenen arrels, no remenen les cireres més que en països de decadència. Són flors de l'ederm i del desert.

On no hi ha opinió, on no hi ha poble gelós dels seus drets, enamorat de les seves prerrogatives ciutadanes, els Mussolinis en potència poden sorgir, els aventurers de la política i de la finança poden atemptar contra les llibertats públiques, poden fer i desfer al seu albir.

Però, a França això no és possible. Amb el proletariat francès, amb la nació francesa no es pot fer broma, no cal jugar.

Es clar que si Millerand pogués, es venjaria de la puntada de peu que li varen donar els socialistes i els carteristes.

Es clar que en Lleó Daudet llençaria els seus "camelots", tota la llopada reaccionària contra l'Eliseu i el Parlament.

Potser també en Liautey, ofès per la seva destitució o deposició del comissariat marroquí, veuria amb bons ulls, veuria complascut i fins qui sap s'hi participaria i tot en alguna intentona que fes trontollar el règim.

Però, ni Millerand, ni Daudet, ni Liautey, ni Taittinger gosaran assatjar semblant bogeria, perquè hi deixarien el coll.

Tot ço més s'atreviran a fer algun discurs menaçant, a agitar l'espantall del bolxevisme, a caricaturitzar el sabut romà, a posar-se camisa negra o blava.

Però, marxar sobre París o contra París, disoldre el Parlament, amordassar la Premsa, ca barret!

Els peluts de la gran guerra, els peluts del Marne i de Verdún, eren i continuen essent peluts de debò. No són pas romanços.

Per en Rusiñol

El retorn triomfal d'en Santiago Rusiñol a l'escena ha produït un gran desig d'honorar-lo apoteòsicament. En Josep Maria de Sagarra ha arribat a dir:

—Coronem-lo amb llores!

En Rusiñol haurà respost:

—Molt bé, per a condició de què, després de la coronació fem un estofat condimental amb els mateixos llores.

I per què no, amics? Tot Rusiñol és la vida recollida directament, però de seguida que la vida pren un aire solemne, o encarcerat, un aire de llores, n'agafa una mica de llores, posant-lo en l'estofat, per a què no sigui oblidat que la broma, o l'humor, constitueix la sal que conserva la frescor de les coses.

Un dels grans valors d'en Rusiñol és aquest, el d'haver trencat la concepció de la vida nostra i el to de les nostres lletres. En la vida i en les lletres, ens agradava mostrar sempre el coturn. Erem sèrios. Molt republicans, molt carlins, molt catalanistes, i quan escrivíem, molt lírics. Arriba en Rusiñol, ens invita a baixar el to i a prendre unes actituds més naturals. *Els Jocs Florals de Canprosa*

i *La merienda fraternal*, són això. Amb el que els altres haurien fet un drama, ell componia una comèdia. Amb el que s'hauria escrit un poema, ell feia una auca. Per això en Rusiñol, a més d'un gran escriptor i d'un gran pintor, és una gran lliçó. Gosaria a dir que el Seny, el famós Seny, té en l'obra rusinyolesca la seva bíblia.

Però es dirà, tal volta, no hem tributat a en Rusiñol cent homenatges? No li hem ofert cent banquetes? Han estat els petits homenatges en marxa per a arribar al magne homenatge, perquè els homenatges són com els petits rius i rierols que es van sumant fins a fer el riu gran. Es clar que no podem oferir-li un homenatge com el d'en Guimerà, entre altres raons, perquè a les dues hores de desfilada, en Rusiñol agafaria el barret i se n'aniria a prendre l'aperitiu; però cal que tot el que tingui un valor a Catalunya, vingui amb nosaltres a l'apoteosis d'en Rusiñol.

I sobretot que en l'organització d'aquest apoteosis no s'oblidi el viatge a Sitges. En Rusiñol, és en Santiago Rusiñol de Sitges. Poble i escriptor formen una mateixa peça i una idèntica història. I tampoc s'oblidi que serà com un viatge de reconquesta. Per Sitges hi havia massa soroll de dòlars!

PARADOX

LA CIUTAT DEL FANG

Suposem—perquè la vivor de vostès ens dóna dret a suposar-ho—que ja hauran endevinat de quina ciutat es tracta. Barcelona, oi? Home de Déu, quina altra, sinó?

Fa quatre, cinc, vuit dies que va ploure. Doncs, bé: a Barcelona encara queda fang d'aquelles pluges. Un fang negre, llefiscós, pudent... Qui sap, però, si aquest fang té la seva importància i nosaltres no ho sabem veure. Qui sap si és un fang pels forasters, per a endur-se'n com a record de Barcelona, i que els urbans reguen curiosament cada nit. No hi ha guarda-parcs? Doncs, perquè no haver-hi guarda-fangs? Sobretot si el fang abunda tant.

—Una miqueta de fang, ens faria el favor? Es per a endur-nos un record de Barcelona.

—Sí, senyora, no faltava més! De quin any el vol?

El cert és que Barcelona és la ciutat del món on hi ha més fang. Ja està bé això, encara que a primera vista no ho sembli. La qüestió es distingir-se d'una manera o altra, tenir personalitat. Nosaltres, que fins ara no n'haviem tingut, tindrem, ara, una personalitat de fang. Però el fang també té la seva importància. Sobretot avui.

I gràcies al fang se'n parlarà de Barcelona, que sinó, estàvem ben llestos i acabats. Barcelona tindrà una fama cosmopolita. Se'n farà menció als Baedeker i als fullets de l'Agència Cooch. Així com Venècia és la ciutat de les aigües pudents—això de la poesia veneciana és un cuento que s'han empescat els poetes... que no han estat a Venècia—, i Marsella la dels paquets sospitosos, i Londres la de la boira, i París la de les modistetes, etcètera, etcètera, Barcelona per a honra i glòria nostres, i gràcies al bon zel del Municipi, serà la ciutat del fang.

VIRAI

LA GENT RESPECTABLE

—I ara, què fa senyor Esteve?

—Res, noia! Que m'agrada tant com les estàtues de la Plaça de Catalunya.

D'AQUELL CELEBRE CONCURS DE METGES

Encara que ningú ja no en parli, nosaltres avui tornarem a parlar d'aquell més que cèlebre concurs de metges supernumeraris municipals que tant d'enrenou mogué.

I ningú ja no parla perquè aquí tot acaba així. Els metges postergats han cridat molt demanant justícia i més justícia. Però, a l'últim se'n varen cansar i llavors usaren un procediment baix: denunciar un dels metges nomenats sense voler dir el nom; diuen que per dignitat professional. L'Ajuntament ha promès *el oro y el moro*, però a mesura que ha passat el temps, es creu que ningú no se'n recorda i ha penjat a les golfes les promeses; en quant a la denúncia, digué que s'ho miraria, i aquesta altra promesa també ha estat penjada. Els tribunals han acceptat un recurs dels metges postergats, però segurament s'ha acordat que no fessin res.

La nostra gent és així. Nosaltres, que ens havíem posat al costat dels metges postergats, perquè tenien raó, avui els considerem iguals que els altres.

UN XOFER

L'altra nit vàrem veure un automòbil de lloguer que tranquil·lament s'enfilà pel mig de la Rambla al lloc on hi havia aquell pas que anava del carrer de *Fernando* al de la Unió.

Un xòfer de lloguer que no sap que han tret el pas! Ens sap greu no haver pres el número al cotxe, perquè prometem que si ho sabéssim no l'agafaríem mai. Qualsevol dia ens faria atravesar la Plaça de Catalunya amb el cotxe, creient-se que hi ha pas per a vehicles. I llavors sí que estariem perduts irremeiablement!

El més bo és que aquell cotxe, en ésser al mig de la Rambla, s'adonà que no hi havia pas.

Era al mig; tenia el mateix tros per un costat que per l'altre. I l'home reculà. Després diran que no hi han humoristes!

ESTAMPES DEL CAMP

La nit al poble

Aquest foraster ha preferit quedar-se en aquesta fondeta humil i un xic obscura, i no anar a l'Hotel, pompós i presumit—un *hostal disfressat de senyor*.

Aquest foraster ha arribat al poble quan queia la tarda i hi havia en els carrers, en les places, una claror morada i taciturna que no era ben bé la claror del dia, però que encara no era la claror de la nit. Sobre la fosca, la mitja fosca del poble, brillava com un joiell l'agulla que és la torra del campanar.

El foraster ha enfilat la rambla, que és on hi han els dos o tres cafès i les botigues més importants del poble. La rambla mor en una plaça desproporcionada, massa gran. En aquesta plaça hi ha l'estàtua d'un fill il·lustre i un quiosc per a la Banda Municipal... que no existeix. El poble no vol mantenir músics perquè els músics són gent gandula

LA HIGIENE

—No et rentis aquí, home!
 —I aixó?
 —Hi ha una gotera i et podies mullar.

COSES DELS FORASTERS

—Aquesta truita té un altre gust que les del meu país.
 —Deuen ésser les aigües.

i de costums deshonestes. N'hi ha prou amb tenir quiosc. Quan el poble es troba en un compromís, lloga els músics del poble del costat.

Passada la plaça, en un carrer fosc i torçat, hi ha la fonda, la fondeta humil on ha anat a parar aquest foraster. Per a entrar a la fonda s'han de pujar tres graons de pedra gastada per les pluges i per les sabates dels viatjants de comerç; s'ha d'atravessar un jardí, un jardí trist i miserable, amb un brollador que no brolla, uns rosers bords, unes clavellines bords i altres plantes que, si no són bords, són de molt mala família.

Després d'haver anotat el nom d'aquest foraster en un llibre gros, una minyona amb el cap vermell com un formatge de bola l'acompanya a la cambra que li han destinat. La cambra que han destinat al foraster és a dalt al segon pis. La cambra que han destinat al foraster té un moblatge estricte: el llit—un llit trist, fred, orfe, de fonda—, una tauleta de nit amb el marbre brut de cera, una calaixera, unes cadires estil isabelí...

Aquesta cambra, com totes les de les fondes del poble, té un aire usat, opac, envellit prematurament.

El foraster es renta somerament, es respalla, es compon un xic el desordre del trajo, i baixa a sopar.

Al menjador hi ha un gran silenci—interromput tan sols per la remor de les culleres al caure en els plats—, i poca gent: uns oficials de la guarnició, un viatjant de gèneres de punt, uns còmics...

Un mosso amb la cara groga i els ulls molt negres, va i ve carregat de plats i d'ampolles. Es parla del fred, de la guerra, d'una cupletista que vindrà de Barcelona el dissabte, d'un tuixó que han mort els del poble...

A l'acabar el sopar, el foraster pregunta quines diversions hi han al poble. I el mosso, respon, molt estranyat de la pregunta:

—Els dies feiners, cap. Les vigílies de festa i les festes, sí que n'hi han: dos cinemes, "varietés", a vegades comèdia... Però els dies feiners no hi ha més que el cafè. Són de costums molt honestes els habitants d'aquest poble!

El foraster té una cruu i dura maledicció per a les honestes costums dels habitants d'aquest poble. Es posa el barret i l'abric, i se'n va al Cafè. El Cafè és a la Rambla i està ple d'una gent incivil que crida i juga al dominó. Al Cafè hi ha una estufa pudenta i un piano tronat. Passen de taula en taula unes revistes de Madrid, il·lustrades i poca-soltes.

El foraster s'ha cansat ja de l'estada al Cafè. Paga. Surt. El carrer està solitari, fred i blau de nit. El foraster encén la pipa, dona uns tombs pel poble. El poble està adormit o mort. No sent altra remor que la dels lladrucs d'algun gos que esqueixen la nit i l'omplen de dramatisme.

El foraster se n'entorna a la fonda. Puja a la seva cambra. A la seva cambra hi fa fred. Més, perquè obre els finestrons i tota la blava fosforescència de la nit entra a l'interior.

Per la finestra es veu la plaça deserta, unes cases negres que es retallen sobre el cel, en el que parpellegen unes estrelles i neda un nuvolet de paper de seda.

En una cantonada apareix l'ombra d'un home, que la blancor de la lluna converteix en fantasma. Aquest home porta un fanal i un bastó punxagut. Aquest home crida, fent de la seva veu un lament:

—Ave Maria Puríssimaààà!... Les onzeee!...

El foraster sent que, sense saber per què, li entra una gran tristesa.

LLUÍS CAPDEVILA

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

"Sursum corda"

Amunt els cors i enlaire el braç,
fills del dolor que us marca els ossos;
no detureu el pas
mal que la carn us caigui a trossos.

Gent del futur, flams d'ideal,
enlaire els cors! la testa enlaire!
Vindrà, vindrà l'hora triomfal.
No tardarà pas gaire.

Què hi fa l'ergàstula i la fam
per a traçar la trajectòria
si un jorn durem el ram
de la victòria?

Amunt els cors! enlaire el braç!
No defalliu en l'embranchida.
Val més que el glavi et deixi las
que ésser gement tota la vida.

Amunt els cors! Doneu el pit!
que l'ideal us farà vencè.
No pot lluitar mai amb delit
el qui massa s'hi pensa.

Què hi fa la Mort i el sofriment
quan la vergonya pesa massa
i ens puny al cor i al pensament
la covardia de la raça?

Gent del futur, flams d'ideal,
amunt els cors! la testa enlaire!
Vindrà, vindrà l'hora triomfal.
No tardarà pas gaire.

SALVADOR PERARNAU

L'AMO I EL GOS

—Ja no em fas cap mena de por. Sé que ensenyes molt les dents...peró no mossegues.

XERRAMEQUES ARTISTIQUES

TOT PASSEJANT

Això de les visites artístiques es té de fer tot passejant i amb certa calma, sinó, a un hom el cap li roda. Mireu que de "Cà'n Parés" a les "Galeries d'Art" obertes al carrer de Salmerón, passant per "El Camarín", hi ha una bona tirada; tanta, que feta pels voltants de Les Planes per un

bon boletaire, en treuria un cistell de rovellons, l'exquisida menja del temps. En canvi, nosaltres, els crítics d'art, no en treiem més que la *passejada* consegüent, i moltes vegades un mareig de tant veure ninots i coloraines, que tarda vuit dies a passar.

Ara mateix, tenim un grapat d'exposicions de les quals ens cal parlar, però per por de fer-nos un garbuix i d'acabar les quartetes abans d'hora, en parlarem amb comptagotes.

Al Passeig de Gràcia, 115 (una nova galeria d'art, improvisada), el pintor Dubueq, que és un humorista de bona llei, al qual li agraden les coses clares, a judicar pels mitjos tons de les pintures que exposa, ens mostra una

PROTESTA CONTRA LES ESTATUES

—Demano que, si es vol deixar el grup a la Plaça de Catalunya, posin sotana i roquet a les estàtues.

colla de pintures ben gracioses, que van des de la bella nudtat de *Friné* fins al castíssim *D. Quixot de la Manxa*.

Un xic més avall, a les "Galerías Malmedé", l'art industrial de l'artífex Castillo, fa tot el que pot per tal d'acostar-se a les pintures de retaule que reproduïx o bé imita amb gran riquesa de colors i de daurats llampants.

No gaire lluny, a "Cà'n Dalmau", el temple de l'avantguarda artística, el simpàtic Junyer ens exhibeix un grapat de truculències pictòriques que ens han estristit de debò, perquè es tracta d'una ovella esgarriada que no vol pas tornar a la cleda de la pintura seriosa.

I és llàstima, en bona fe, que un xicot dotat de tan belles aptituds com en Junyer, faci més cas de quatre companys futuristes exaltats, que de les serioses reflexions Però, que hi farem! *cada ú per allí on l'enfila*.

En canvi, el seu company, l'escultor Duñach, sense moure's del camp del modernisme ha sabut orientar-se definitivament, fins a trobar aquella esplèndida *Pomona*, expressiva, proporcionada i flonja, que és una mostra viva del temperament realista del seu autor. També mereixen elogi les estatuetses *Noia amb el gos*, *A la platja* i *Nu ajupit*, bronzes ben concebuts i modelats amb moltes manetes. Unes quantes testes expressives i fermes vénen a completar la bonica parada d'en Duñach.

A "El Camarín" res de nou; ben al contrari, molt vell, i val a dir-ho, de bo també; jo no sé perquè en parlar de coses d'art com més velles més bones; ei! si es tracta d'obres triades com aquesta vegada, entre les quals s'hi troba alguna boteta del recó.

* * *

Els sardanistes són gent que no desdiuen; ells volen alçar un monument al simpàtic Pep Ventura, i l'alçaran.

Ara mateix per a augmentar la recapta de cabals, posaran a la venta una bonica testa del mestre estimat, modelada per en Puntí Donal, la qual a un exacte parecut, uneix una bonica expressió. Res, que en Pep Ventura, acompanyarà en efígie a tot arreu, al nostre eximi Guimerà.

Ben merescut s'ho té. No fou en Pep el Guimerà de les sardanes?

C. ARBÓ

TEATRES

LICEO

"Aída" i "Andrea Chenier".—La present temporada d'òpera.

Dijous de la setmana passada, el "Liceo" posà en escena l'"Aída".

Avui repetim el que diguérem el primer dia que sentírem en Fleta: és un cantant que es fa escoltar i prou. És un excellent cantant per un teatre d'òpera de segona categoria, per exemple pel teatre del Bosc quan fa òpera, si és que podem considerar el Teatre del Bosc com un teatre de segona categoria; però, mai en Fleta ha estat un cantant de "Liceo".

I ha passat el que havia de passar: Fleta ha estat xiulat en l'"Aída", després de cantar la romança "Celeste Aída" (primer acte), una xiulada estrepitosa ressonà per tot el teatre; de seguida, és clar, els seus devots—el bon gust no és el que més abunda—apagaren els xiulets amb aplaudiments. Als dos darrers actes, els xiulets s'iniciaren diverses vegades, però els aplaudiments dels devots i de la "claque" es cuidaren de no deixar-los triomfar.

Els restants cantants de l'"Aída", força bé. La presentació, millor que d'ordinari. La direcció orquestral del mestre Paolantonio no anà tan irregular com les altres vegades.

I dilluns es presentà "Andrea Chenier", de Giordano. Direm dues paraules només, doncs, de la interpretació.

La senyora Spani va posar molta passió cantant la part de

Magdalena de Coigny; complagué molt. Folco-Bottaro sabé vèncer admirablement les dificultats del seu paper. I Segura-Tallien va interpretar amb gran talent el personatge Gerard. Els restants, força passables. El mestre Paolantonio dirigí l'orquestra amb la manca de seguretat a què ens té acostumats.

En la funció de dijous s'acomiadà l'artista senyora Zinetti. La senyora Zinetti, que és una excellent artista, fou objecte d'una carinyosa despedida.

I avui, dissabte, amb l'obra "Gli Ugonotti" es presenten el tenor anglès John Sullivan i la "soprano" Emma Luart.

Sortosament, l'intelligentíssim Joan Mestres, digne empresarí del "Liceo", ens anuncia l'estrena d'obres d'una vera importància musical.

ROMEA

Aquesta setmana el vell i gloriós teatre català s'ha vestit de festa. Ha estrenat una comèdia d'en Santiago Rusiñol. I quina comèdia, senyors! No en surten cada dia d'aquestes. No se'n troben a cada cantonada! No se n'endevinen amb gaire freqüència de comèdies com aquesta!

Passa amb la majoria dels escriptors que a l'envellir ells envelleixen també les seves obres. Això és una llei fatal de la naturalesa. A Catalunya, com a tot arreu, en tenim prou d'exemples, que no cal citar, perquè seria inoportú. Doncs, bé, aquest cas no passa amb en Rusiñol. Les obres d'en Rusiñol segueixen eixint fresques, fàcils, lluminoses, vigoroses en imatges i en tipus, en gràcia i en emoció. Per què? Perquè ha envellit l'home que hi ha en Rusiñol, però no l'artista. Si és veritat que l'obra d'art brolla en un moment d'eflorescència del cor, en Rusiñol té un cor tan jove que tot just acaba de fer la primera comunió.

En aquesta última comèdia que ha estrenat—"Casament de conveniència", títol que té una força molieresca—, i que ha donat un apoteòsic resplendor de glòria al teatre "Romea", casa pairal del Teatre Català, hi han la força i el vigor, la ironia amable, l'emoció, la humanitat, de les grans obres que nasquen de la joventut d'en Rusiñol. I és que l'artista de debò no envelleix. Aquí tenim el cas de Bernard Shaw, el formidable irlandès, que als setanta anys escriu "Santa Joana"... i apren a ballar el "shimmy".

"Casament de conveniència" és una comèdia que honra an en Rusiñol i al Teatre Català. I cal dir—i dir-ho ben alt, perquè se n'enteri tothom—que no és pas el "Casament de conveniència" una comèdia per a passar l'estona, sinó que, com totes les bones comèdies, té la seva transcendència. Les comèdies per a passar l'estona no valen la pena de malgastar un comentari.

A l'acabar la representació de "Casament de conveniència", la gent diu:

—Hem rigut. Hem rigut molt. I ara ens adonem de què la cosa anava en "serio".

Vet aquí el valor de la comèdia, de l'obra d'art: el de què fa riure, però també fa pensar. Repetim, per acabar—i repetim-ho amb una gran alegria—, que la última comèdia d'en Rusiñol és una gran comèdia.

I al parlar de la interpretació no cal citar noms i dir: "aquest vui i aquest no vui". Tots—la Baró, la Fornés, la Morera, en Galceràn, en Montero, en Gómez—compliren d'una manera impecable. Així mateix ens semblà impecable la decoració del primer acte, del mestre Vilumara. Que an aquest sí que se li pot dir mestre sense por d'enganyar a la gent!

TIVOLI

"Margaritiña" és la última obra del malaguanyat Marian Galobardas. L'ha musicat el mestre Zamacois, que és un dels músics joves de més autoritat, de més probitat i de més valer.

L'obra ha obtingut un gran èxit. Un gran èxit, que ens sembla merescudíssim i del que ens alegrem perquè diu clarament que al públic encara li queda un reste de bon gust.

OLYMPIA

S'ha reforçat el programa de circ eqüestre amb números nous. Avui com avui es pot dir, sense exagerar, que l'espectacle de circ eqüestre que ofereix l'"Olympia" és el millor del món.

ESPAÑOL

No es poden estar els simpàtics actors de l'"Español", d'estrenar coses tan baixes, tan llores, tan infectes, com això de "Canvi de camises"?

Amb obres (?) com aquesta es fan malbé els actors i es fa malbé al públic. Cal tenir-ho en compte.

BOB

A la major honra i glòria d'en Rusiñol

Amb ocasió de l'estrena d'*El casament de conveniència*, s'ha llençat la idea d'un homenatge a en Santiago Rusiñol. A propòsit d'aquest homenatge han escrit magnífiques cròniques en Josep Maria de Sagarra, en Marius Aguilar, en Francesc Madrid. No és que s'hagi llençat aquesta idea de l'homenatge: és que ha sorgit. Ha sorgit com un resplendor en el cor del poble, que és, més que la gent de penya o de capelleta, qui consagra als seus déus, qui els fa gloriosos, qui obre pas davant d'ells, oferint-los la palma i el llor de la glòria.

Avui en Rusiñol, amb el cap nevat i el cor encès com una flama, és l'home més popular de la nostra terra. Tothom el coneix, tothom sap qui és, ningú el confondrà amb un vulgar comerciant, amb un vulgar regidor.

A les veus de Josep Maria de Sagarra, el gran poeta; i de Marius Aguilar, el gran cronista, cal unir la de LA CAMPANA DE GRÀCIA, perquè en Rusiñol és bon xic nostre va estretament unit a la vida de la nostra ànima. I a la vida de l'ànima de Catalunya també, ja que ha dut aquest sagrat nom, auriolant-lo de glòria pels reconcs més llunyans de la terra.

Un artista eximi com en Rusiñol, no es perteneix, sinó que perteneix al poble. Es, doncs, el poble, tota Catalunya—que ell, amb la seva obra, ha pogut posar tan alta—qui li deu. Els homenatges que no consagra amb la seva presència el poble, no són tals homenatges.

An aquest acte d'amor i d'admiració han de sumar-s'hi, no uns quants escollits—escollits per què?—, sinó tots, tots els que representen quelcom i els que no representen més que la seva admiració ingènua. Empresaris, actors, pintors, escriptors, poetes, i, per damunt de tots, el poble, que és qui; amb els seus aplaudiments, ha coronat l'obra d'en Rusiñol.

Que es faci l'homenatge—banquet, romeria a Sitges, setmana Rusiñol a "Romea", corona d'or, el que sigui i com sigui—, però que es faci depressa i que sigui Catalunya qui ofereixi l'homenatge al gran pintor i al gran home de lletres.

DIVAGANT

Capvespre d'estiu. El sol, amb la seva fugida burlesca de cada dia, deixa aquesta parcel·la de terra, on l'atzar m'ha dut a transitar, en una semi-foscor esmortuïdora. Després de la jornada xafogosa, baix la influència directa del sol, aquesta llenca de terra i els seus pobladors, resten submergits en un estat d'insomnis i de reviscolament humà. Moment suprem de poesia indefinida, mentre el rei dels astres marxa pomposament acompanyat del seu seguici de núvols, que barroerament apilats hi donen un matís allegòric. Encara abans de desaparèixer, llença una mirada plena de foc per veure si tot resta en pau i degudament ordenat. I va a illuminar noves terres, que ara deuran desvetllar-se de la seva letàrgia quotidiana. Una

estela brilla al firmament, com un ull a l'aguait de quan desapareixi definitivament l'astre reial, i llavors dona la veu a ses companyes que, lliures de temença, assalten en nombre infinit, els dominis del sol totpoderós.

El fat m'ha destinat a ésser un rodamón, i caminant terres enllà, vaig seguint un rosari de pàtries que els homes s'han forjat a la faisó llur. La meua única pàtria és la terra que m'ha creat i m'ha nodrit i m'ha fet sentir home. Jo no tinc altra família que tots els habitants de l'Univers, germans meus, que no he vist mai i conec de sempre. La meua llar no és més que un senzill portal o una establia que en alguna masia solitària hom m'ofereix caritativament per una nit. Els meus únics companys en aquest món de farses, són algun gos escadusser, tan vagabund com jo, que de tant en tant s'uneix amb mi per compartir per uns quants dies les misèries de la vida corpòrea... i tot això que per la generalitat dels homes deu semblar una pena profunda, és per a mi una immensa joia íntima, puix posseeixo el tresor més preuat de la vida humana, que és la llibertat de mi mateix. La civilització, a còpia de generacions i centúries ha establert unes lleis tan grotesques i sense lògica, que no hi ha cap home en la humanitat que tingui la mica de llibertat necessària per fer ço que més plaent li sia. I el més envejat, perquè hom el creu el més lliure i poderós, esbrineu que íntimament és el més pobre d'esperit i el més esclau dels altres...

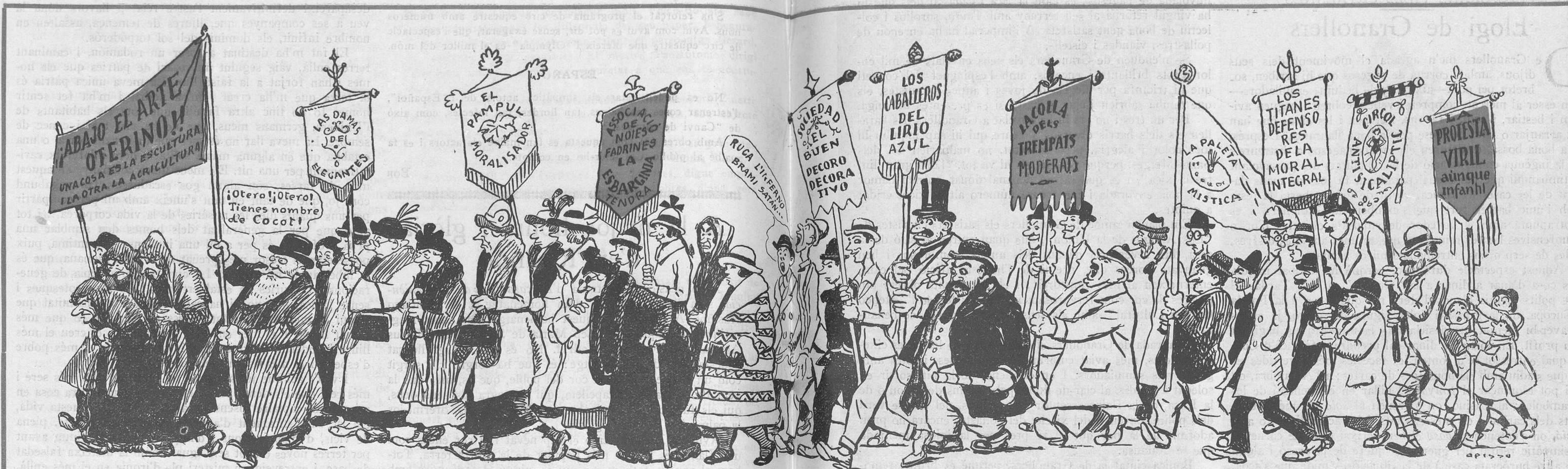
I veu's ací que jo, situat en un punt de vista més serè i més real que els demés mortals, que no veuen altra cosa en mi que un captaire insensible a les bel·leses d'aquesta vida, em ric sarcàsticament d'aquesta societat putrefacte, plena de vicis, d'imperficcions i d'impotències, i continuu avant per terres noves on tot serà igual i amb la mateixa falsedat de base, i entreveig un misteri ple d'ironia en el més enllà, que la intel·ligència de l'home no és prou poderosa per aclarir.

NARCÍS MATES

LA QÜESTIO DEL DIA

—Aquelles dones tan a la fresca en una revista encara les aniríem a veure. Però per la Plaça de Catalunya no hi podem passar! Què dirien si ens veïen?

CREIEM QUE TENEN RAO...

...en protestar de l'estàtua de la Plaça de Catalunya. Aquesta gent, que són el bo i millor de Barcelona, no tenen res que veure amb l'art nu.

El meravellós desembarc dels grecs a Empúries, de Manuel Brunet. (Edicions Diana. Barcelona).

Aquesta excel·lent publicació d'escriptors independents que se'n diu "Edicions Diana", després de donar-nos les "Coses vistes", de Josep Pla, ens ha obsequiat amb una altra bona obra, "El meravellós desembarc dels grecs a Empúries", de Manuel Brunet, també, com "Coses vistes", la primera obra de l'autor.

"El meravellós desembarc dels grecs a Empúries" és l'obra d'un gran humorista. Manuel Brunet—el nom del qual ens era conegut fa anys per alguns treballs ben estimables—és un excel·lent prosista.

L'obra d'en Brunet està plena de delicadíssimes i subtils descripcions poètiques de l'Empordà; basteix tota la senzilla trama de la narració damunt de la bellesa del paisatge. En aquest sentit, "El meravellós desembarc dels grecs a Empúries" és un veritable poema i dels més lírics.

En aquesta obra, Manuel Brunet ens demostra que aquells grecs que desembarcaren a Empúries i als quals s'ha donat tanta importància eren "uns escàpols de predidi—diu—que varen caure en aquest país, llavors salvatge, perquè no devien saber on deixar-se caure morts"; eren una "murrialla" que "devia estar infectada de tota mena de malalties de la pell, i segurament introduïu aquí moneda falsa, guixolis atrotinats i articles passats de moda". El desembarc d'aquesta gent, "desembarc que devia ésser tanmateix una cosa ben grotesca, com una malifeta", ha estat un pretext per en Brunet per a parlar de l'Empordà. En el fons, el llibre no és res més que això, un

líric elogi de l'Empordà. Amb el seu lirisme, Manuel Brunet vol mostrar-nos que un país tan bell com l'Empordà no necessitava la colonització grega per a ésser el que és; els empordanesos són fills del paisatge i no dels grecs.

Manuel Brunet, amb aquest fi, parla dels grecs amb una familiaritat que sembla que ens pinti petits burgesets d'avui, amb tota la psicologia i les facècies dels burgesets d'avui. Quina gràcia, quin humor, té Manuel Brunet en aquesta obra! Tanmateix, cal reconèixer que deu fer ben poca gràcia als historiadors.

L'obra està plena de delicadeses, que mostren tot l'esperit refinat de l'autor. Basti per mostra les següents:

"Al peu de les barraques els firaires feien l'article, mig en grec, mig en empordanès.

—Aquests ninots representen Astarté. Aquesta dona, ara és una deessa. Va néixer al mar un dia de bonança. Es la deessa de l'amor.

Ningú no hi entenia res i a l'intendent li plovien mil preguntes.

—Què és una deessa?

—Quan nasqué aquesta noia, sa mare devia nedar o es devia estar banyant, oi?

—No. Astarté no nasqué de mare. Sortí de l'escuma marina per voler de Zeus. Quan va néixer ja era una mossassa amb una cabellera com un desmai."

(Manuel Brunet sempre que ha d'anomenar els grecs els diu els firaires.)

—I què és l'amor, preguntà un pagès.

—L'amor són les dones.

—Com dieu?—féu una xicoteta a l'intendent.

—L'amor són els homes.

Tothom ho entengué ben clar."

Cal dir, al·tremet, que en Brunet ha estat ben original en un tema tan tractat com la mitologia. Aquesta seva explicació del neixement d'Astarté és una troballa. "El meravellós des-

embarc dels grecs a Empúries", doncs, no és original tan sols pel tema, sinó també per les subtilitats.

Felicitem al nostre amic Manuel Brunet—prestigiós publicista, així mateix—pel seu excel·lent primer llibre.

ALFA

Salut i Força

FUTBOL

Diumenge passat es varen jugar els penúltims partits de la "Copa Catalunya" i demà es jugaran els últims i, és clar, els que van al davant estan que no s'hi veuen de contents; el "Terrassa", que duu un punt d'aventatge sobre el "Martinec" i l'"Espanyol", té un "canguelo" que no s'hi veu. Tanmateix seria una cosa de doldre que se l'hi esfumés la "Copa" que ja tenen entre cap i coll. Per altra banda, qui no coneix el "Terrassa"? No s'amaga de ningú que precisament els partits de més compromís són els que el deixen amb un pam de nas, i la cosa té explicació: no han trobat encara, els jugadors, una bona persona que els hi ofereixi un auto per barba, en cas de guanyar.

I tan senzill que es de fer un oferiment d'aquesta mena; el que costa més és complir l'ofertament, però és allò que es diu: "Prometre no fa pobre".

El més sensacional del diumenge passat va ésser la suspensió dels partits del Grup B, i mai diréu per què? Doncs, senzillament, perquè feia, no sabem ben bé, vuit dies o un dia i mig, o el que sigui, que va ploure i, és clar, davant d'aquesta perspectiva, qualsevol complica la cosa.

Ara, que no sabem ben bé si és que només va ploure en els camps del Grup B, perquè el que toca als camps del Grup A, ja us assegurem que no hi va ploure, perquè s'hi va jugar i si hi hagués plogut, amb tota seguretat que no s'hi hauria jugat. Tot són qüestions de lògica...

BOXA

Ja us heu enterat de l'enrenou dels darrers dies? A València hi ha hagut boxadors de contrabàndol, que fins s'havia dit que si era un cotxer, però, afortunadament, ha resultat ésser un bon noi, encara que ben bé no entengués gran cosa de boxa.

A Barcelona, en Taylor i Al-Baker diu que varen boxejar de "piqué" i hi hagué un bat-i-bull formidable, tant, que fins els dos infeliços negres varen haver de passar una nit a la "cangri".

Decididament no hi ha un pam de net, i pel que es veu els bons empresaris tenen moltes ganes de fer quartós; però el públic malfiat, aquesta vegada no ha deixat que els sortís bé.

El més bonic fou el que passà a València, que els bons aficionats, veient-se befats en extrem, diu que es presentaren a la Federació de Boxa i feren la cara nova al bon secretari. Com a resultat d'això, diu que els elements directius adoptaren la solució de prendre els acords en secret i diu que per a dur a cap això, feren acordonar per la guàrdia el seu estatge.

No hi ha dret, senyors aficionats, que feu aquests papers tan exemplars a aquests bons senyors, per uns boxadors d'estranquis que us facin empassar!

Deixeu viure als pobres organitzadors. Tothom s'ha de guanyar el pa en aquest món.

Ara, que pel que pugui ésser, aneu amb compte en el successiu que no se us dongui gat per llebre.

LES GRANS VILES CATALANES

Elogi de Granollers

De Granollers me'n agrada el moviment dels seus dijous, amb la corrua de pagesos que hi arriben, sobretot pel pont—aixoplug de beduïns esquiladors— i en ésser al mercat, compren i venen, cobren i paguen aviram i bestiar, i ordi, i favons, i civada i les eines que han fet arranjar o firat de fresc per la bona llaurança. Després, feta bona bossa, es deturen els sapats pagesos a distreure's en la ingènua contemplació de les habilitats del passavolant saltimbanqui que per casual paradoxa, fa jocs de mans davant de les cases de Banca, vestit de gris, coberta la testa amb l'únic barret fort que s'exhibeix a Granollers, i es contrapunta amb el venedor de suposats objectes d'or o d'inofensives herbes remeieres que té unes anguilles disfrescades de serp o uns entremaliats micos afaitats.

Aquest espectacle dura poc, perquè ha arribat migdia i és cosa d'anar a dinar a la "Guatlla", a cà'n Tardà—el dels polits bigotis blancs d'etern mosqueter—o a la Fonda d'Europa, on la grassa i dolça figura del patró, ja abans d'haver-hi menjat, us desitja que la minestra us hagi fet bon profit. En sortir de dinar cal prendre cafè a cà'n Coll, de qual entressol se'n contenen les facècies més divertides en ço que s'adiu amb els bons jocs de cartes; a l'Alhambra, on s'hi pot esquinçar el *panyo* del billar en el frenessí de les caramboles; al Casino, on s'avenen al *solo* els més truculents dels carlins i els més exaltats dels racionalistes, o a la *Unió*, on s'entenen al *paso* el ben perixat cabo de cornetes, el simpàtic retirat per guerra, el quefe de la presó i algun que altre buròcrata casolà de la situació. A mida que s'acosten les dues de la tarda, s'esvaeix de Granollers la grata

nuvolada de pagesos; es clou la fira i cadascú dels que hi ha vingut retorna al seu terreny amb l'*auto*, sorollós i col·lectiu de bona gent satisfeta. A l'imperial hi ha enrenou de pollastres, viandes i cistells.

Se n'enduen de Granollers els seus envelats de mil colors, tots brillants i encesos, amb l'espigueta del cornetí que hi triomfa per alegria de joves i antics sarauïstes, els que també sabrien jugar el bastó si es presentés bullanga.

Per un tres i no res hi ha envelat a Granollers. Es barallen els dels barris diversos a veure qui hi sap inquirir-hi més color i alegria, però sobretot, no malparleu del dels Sants Metges, perquè per ells els hi va tot, "l'olla gran dintre la xica", i es que salven del mal donat, tornen l'amor a la noia enyorada i fan treure número alt al xicot cridat a quintes.

Em plauen també de Granollers els satisfets choristes de "Los Amigos de la Unión", que quan entren al saló de la casa, fan reverència davant dels antics, nombrosos i ben guanyats llorers que, premi de l'honesta afició pel cant, enterneixen al més empedreït; i els illusionats obrers tan pulcres de cor com fervorosament humanistes de l'"Ateneo Obrero Cultural", amb els seus recatats cartells de benaurança.

M'agrada de Granollers el dolç somrís de les seves eixrides noies, més aviat embrunides que rosses, i totes amb grans vels somniadors. I en el silenci de la nit, sortir en soledat a gaudir, al clar de lluna, pels camins de Palou o de la Roca, de la flairosa sentor dels pallers, del tendre verd dels polits conreus i del xisquet del pollastre encara no prou adormit de la por que el té pres per la joiosa menjada que se li atansa.

Bonica ciutat la de Granollers, perquè es bruna, remorosa i treballadora!

JOSEP MARIA DE SUCRE

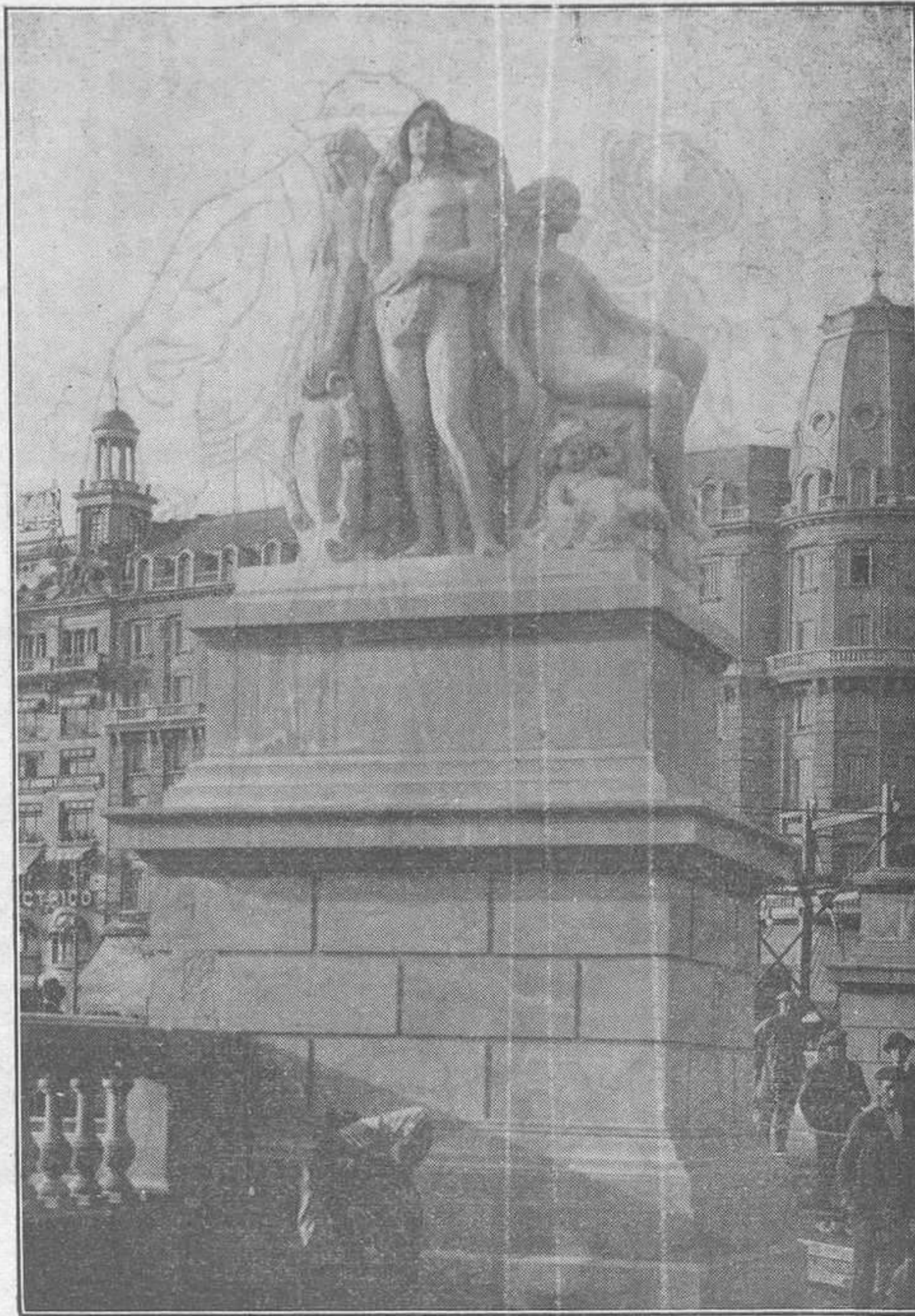
CLIMATOLOGICA

—I vol dir que canviarà el temps?

—Qui sap! Potser per la Puríssima.

La famosa escultura vista de nit i per un costat

I vista de dia, per l'altre
Veritat que no fa tanta por com diuen?

Recalcant

No sé el número exacte de religions que hi ha al món, però sé que són moltíssimes, que passen de dues centes. Tots els creents d'elles, estan convençuts de la veritat única de la seva religió. Els catòlics, no cal dir que prediquen més que tots la seva com la veritable. Els altres igual.

Què vol dir això? Que, o totes són mentida, o hi ha molts déus; perquè per a mi, tan crèdit tenen els uns com els altres. Tots tenen sacerdots i homes savis, tots tenen rites i misteris, perquè una religió sense misteris no es pot concebre, sempre hi ha d'haver un més enllà que no s'entengui i que faci por i acovardeixi als homes. Aquest és el mot, i aquest és el fi de totes les religions, fer esclaus els homes d'una abstracció, d'una divinitat que no pot veure, però que ha de creure en benefici de la seva mort.

El premi de la seva bondat i de la maldat dels homes, s'ha de trobar després de mort, quan ja siguis inofensiu als que dominen, quan ja has sigut sacrificat al despotisme dels que porten la direcció del teu cos i ànima.

Perquè, senyors! Hem de creure tots que els que prediquen la doctrina cristiana, que la defensen, institucions armades i tot, no deuen creure-hi. Sinó, mirem el contrast. On és l'humilitat? On la caritat, l'amor al pròxim com a tu mateix, el donar menjar al qui té fam, veure al qui té set, socórrer al desvalgut, etc., etc.? No serà pas que no tinguin mitjans per fer-ho. En què empren els poders, doncs? Senzillament, en conservar el seu domini per força, de crear riquesa, interessos, fam, per donar una molla de pa, ignorància perquè no hi hagi rebel·lió. Omplir-se l'estómac,

imposar lleis favorables a la seva tranquil·litat, i altres coses que no cal enumerar i que tots coneixem.

Una religió, un ideal polític que domini un món més de mil anys, que no sàpiguí portar la felicitat als humans, que no sàpiguí portar la perfecció, és una cosa fracassada. Ja veieu com ens trobem actualment; som la humanitat encara una jungla de feres que ens treiem els ulls els uns als altres.

JOAN FARRÉ GASSÓ

Un home ideal

Peret, el fill de casa bona, feia temps que cobejava la bonica Maria, la modisteta encís del taller. L'acompanyava cada dia a la sortida del taller i li havia fet tota mena d'ofertaments falaguers. Totes les amigues de Maria el creien el seu promès. I el cert és que no hi havia res. A ella, li plavia la companyia de Peret. Peret tenia intencions d'aquelles que la gent diu que no són molt bones.

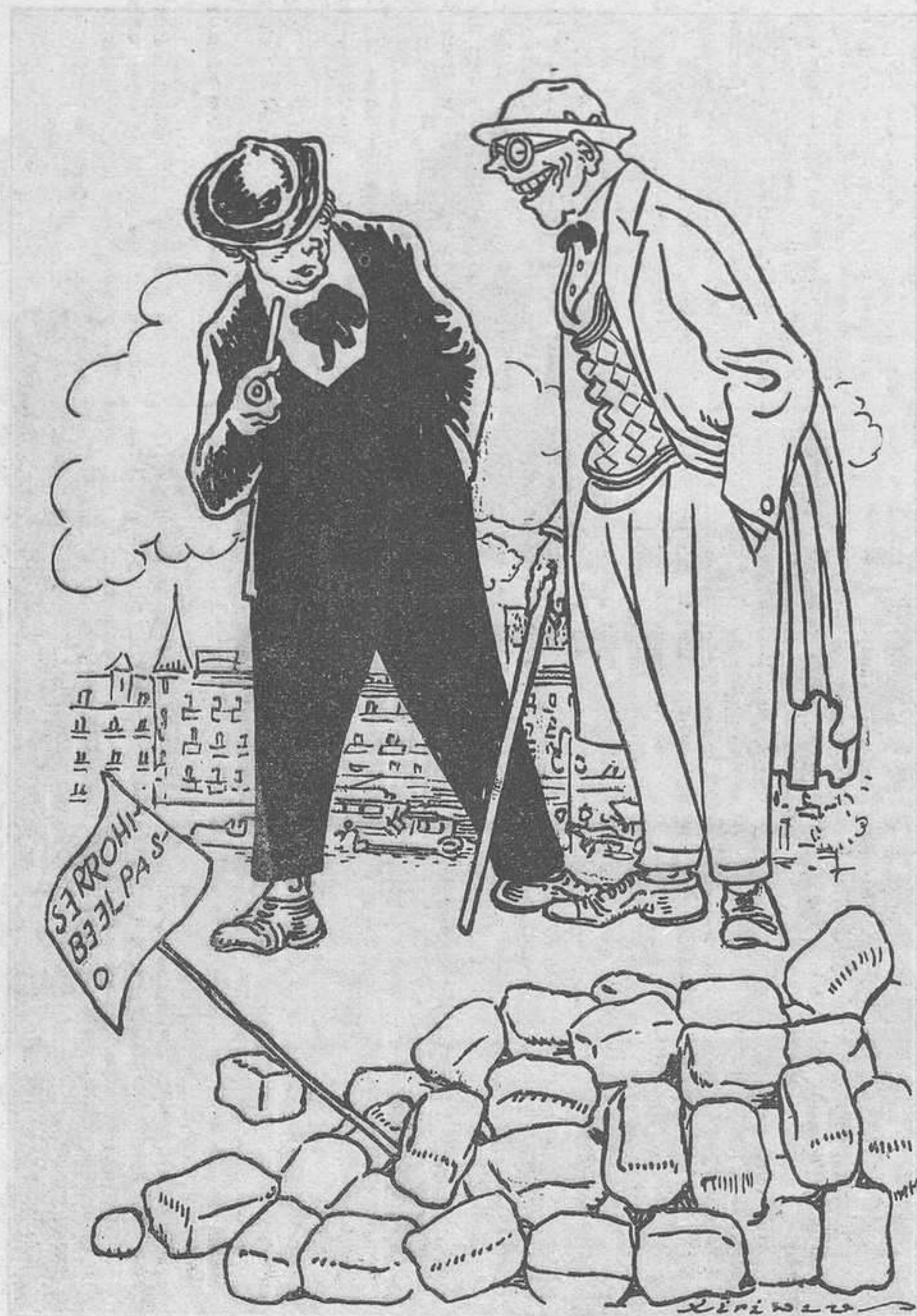
Una vigília de festa, ell la convidà a anar a l'endemà a Les Planes. Ella acceptà.

Passaren un dia deliciós i—encara que la gent pensi altrement—molt cast.

Cap al tard, ajaguts en un bosc, ell li digué francament les seves intencions. Era el primer cop que ho feia.

—Jo no m'entregaré—respongué ella—sinó a l'home que m'asseguri el meu avenir.

—Jo, sempre, li puc assegurar fins l'endemà al matí.

LA QÜESTIO DE LA ESTATUA

—No volen aquest grup de gent tan a la fresca?

—Diu que el substituiran per Sant Cristófol, patró dels atropells i dels atropelladors!

DEL CARNET D'UN BARCELONISTA

El pi de la Plaça del Pi

Es un trist espectacle. Cada vegada que passem per la Plaça del Pi contemplem amb melangia l'arbre que li dona el nom.

Petit, prim, groguenc, esmerlit i solitari, sembla sentir l'enyorament dels vents i l'ardència del sol dels camps, la voluptat fecunda de les boires i el juguineig joiós dels ocells.

Barcelona és la ciutat de les toleràncies, de certes toleràncies. Ningú hauria de consentir que a cada període determinat de temps s'atempti contra la salut d'un arbre, per a transplantar-lo del bosc a la ciutat, on hom li fa ocupar el llit mortuori d'un seu antecessor.

En la ciutat on tot és artifici el pi no hi pot tenir vida. Un pi no és com un plàtan que pot compartir el sol i l'ombra amb els edificis. El pi necessita el sol del camp i l'ombra pròpia, o la dels germans; i aquests elements sols pot trobar-los, sinó en el bosc. Per tant, arrencar un pi del bosc es sotstreure'l de la seva esfera natural de vida. La naturalesa que l'ha creat (no oblidem la protesta de l'amo del bosc) és solament qui pot disposar en els seus superiors designis d'un tal ésser vivent.

La Plaça del Pi no necessita del sacrifici d'un arbre per a servir la condició de tal. Li basta la tradició per mantenir el seu color típic.

No obstant, si tant necessari fos el pi a la Plaça del Pi, no mancaria manera de solucionar aquest problema. Ens la donen els artistes francesos en la recent Exposició d'Arts decoratives de París. Un jardí natural ha estat poblat audaçment d'una arbreda artificial, de ciment armat.

Prenent exemple en el cas atrevit de la veïna República, no podrien fer el mateix els nostres artistes d'avantguarda?

Un pi artificial a la Plaça del Pi ja mai s'esllanguiria. I seria un cop d'audàcia dels artistes de nostra època.

PERE MIALET

El cinema

El cinema és un espectacle que té coses bones i coses dolentes, però en general és un bon espectacle.

A Barcelona, els aristòcrates—aquests éssers tan necessaris i, sobretot, tan inútils—han creat en el cinema un nou lloc de reunió. Ells no en tenen prou del Passeig de Gràcia, del "Liceo", de dos o tres cafès com el Royal, la Granja Royal i la Maison Dorée, dels cabarets pels homes; necessiten encara més llocs. I la seva necessitat és ben justa: els nostres pobres aristòcrates s'ho mereixen tot, i els que no som aristòcrates hem de fer tots els sacrificis perquè ells puguin estar bé.

Dos o tres cinemes de Barcelona és a casa seva durant dos o tres dies de moda. El "Saló Catalunya", el "Coliseum", el "Pathé Cinema" i el "Kursaal" els perteneix. Allí, les escenes que es veuen a tots els llocs dels aristòcrates, al Passeig de Gràcia, al "Liceo", per no citar-ne més: xafardeig de portera, mirades i flirteigs d'una moral molt seva i que els més perfectes amorals no entenen, agències ambulants de casaments, actes d'alcaivotatge, etcètera., etc.... Com en el Passeig de Gràcia, si aneu a un d'aquests cinemes un d'aquests dies, s'hi trobareu estranys i encongits. Llavors, però, comprendreu quina cosa tan important és l'aristocràcia i sentireu tota la vostra tragèdia de no ésser-ne. Fins i tot trobareu que les pel·lícules són massa elevades per vosaltres; les podeu veure en un altre lloc, però a allà i aquell dia són només pels aristòcrates.

Cal dir, per acabar, que els aristòcrates es troben més bé al cinema que al "Liceo", no solament perquè és més fosc, sinó perquè no costa tants diners. Un veritable aristòcrata ha de fingir que és molt ric, però ha d'ésser un pelat.

L'any Sant

Com ens fem vells! Ens trobem a les acaballes de l'Any Sant, cavallers. Aquesta llesca de temps que Déu Nostre Senyor (al cel sigui) ens ha proporcionat, ens l'acabem d'empassar com un bolado de bon prendre. Les senyores fines i ben alimentades—a quines la sòlida moral els val tota la consideració de la gent respectable—s'han desdinerat per anar a analitzar personalment les formes exteriors d'aquelles relíquies santes.

I diu que tothom ha tornat tan convençut, que s'han divertit tant, que ara tenen més fe que mai, que l'un miracle tocava l'altre.

Ho creiem a ulls clucs, encara que ens en diguessin de més grosses. Sabem de bona tinta que aquesta mena de potències, quan s'hi posen, en fan feina. El mateix entenen en consolar les vídues que en articular jocs de carcanada de fidel. Hi tenen la mà trencada i ho fan bé. Es com posar oli en un llum.

Hem vist alguna coseta del Teatro selecto que va a publicar l'editor don Salvador Manero, que es com que diguem la col·lecció de las produccions mes cegues dels teatros nacional y estranger, antics y moderns. La obra portará viuetas representant alguns retrats dels mes celebrats autors. Lo col·lector es don F. Orellana y el dibuixant es T. Padró, que tots dos saben quants seix fan quinze.

Un monument literari aixís, que resultarà barret, de segur ferà rebre empentes per subscriure-hi.

La setmana entrant nos ocuparem de un embolic de cordas, comedia en dos actes del senyor Arnau, que se estrenà en el Teatro català l'últim dijous.

Per avuy sols dirim que va agrada molt y que l'autor se veigé obligat a surtir a la cena al final de la producció, accedint a la unànime petició del numerós y lluit públic que omplia l'Odeon.

Los actors foren molt aplaudits, obligantlos també a surtir en diferents escenas y al final de cada acte.

Un embolic de cordas donarà honra als actors, mome a la empresa, y de tot al senyor Arnau. Lo Nox no pot menos de felicitarlos y desitjarlos bon profit a tots.

— ¿Sep que al principal ensejan a Conquistador de Madrid?

— Sí; ja vaig véure'l en cartells que pida van lres decoracions noves.

— ¿Vol dir que no las pintaran velles?

— ¿Ahont va tant depressa, senyor Pol?

— No m'atorbia; al galliner.

— Y aixó, que le gallinas?

— No, home; vaig al quint, pis del Liceo, porque es met barato.

— ¿Ah, ja es cuestió de gallis.

— ¿Qué li sembla la novela que jo he escrit, senyor Jean? preguntava on a autor delent.

— Pa... ps... contestá l'altre, tocant la esquina del autor.

— Digni francament, lo que li sembla, y no vagaters a tocar l'ase.

— Papa, que es calalá i valencia y l'ma-horquí?

— No, ximplet; per qué ho preguntaria?

— Per qué veig que en lo Calendari Català hi ha valencia y mallorquí.

— Dé, es que, si ho miras ab perfecció, també hi trobarás atemany ó rus.

— ¿Mon enemich capital!

No t'hi puch véure sens desfici...

— ¿Fins lo patim treu de la boca!

— ¿Y qui es?

— Un del meu ofici.

— ¡A la Central ha estudiat, y diu tanta besties!

— ¡Oh! no es la Universitat.

— ¿Donchs qué?

— La Barcelonessa.

Segons hem vist anunciat en lo diari, en Madrid, carrer de la Montera, s'ha obert una *Fonda Catalana*. La saludem com a cosa de la terra; y l dia que anem per allà li prometem ferli guisar sauch y feije ab seva de porcb.

Un rector preguntava a un seu feligrés molt pobre:

— ¿Que ja teniu bailla?

— Senyor rector, contestá el pobre, no la tinc de menester per res, porque no t'entri ab que comprarla, no mejaré ous, encara que per menjarlos tingues licencia.

— Senyor mestre, deya un noy de fora al seu mestre, aquest home que ve ab mí, fa curras molt bonas.

— Passi demà per casa, contestá el mestre, a véure si m donarà un remey pels ulls de poll.

— Bueno, digué l'home; primer tinc d'anar a saugar un burro y després passaré per casa seva.

Un va anar a jugar y va perdre cinquanta dobles de cinc duros, que, no mes tenian quatre duros d'or, y després d'haverlas perdudas surti de la casa dient a un seu company en veu baixa:

— Jo he ben trompat al banquer; las mevas dobles no valen mes que xuytanta rals cada una.

Y reya tot content.

Un senyor va anar a la pescateria y va comprar un peix gros y fresch que s'belligava, segons deya la que l venia.

— ¿Com se cou? preguntá el senyor.

— Ab allis y julibert, contestá la pescatera.

Y ell, irayentse l llapis de la cartera, va escriure en l'angla del dit gros: *alls y julibert*.

Surti de la pescateria ab lo peix penjant y agafat per la ganya, quan veishi aquí que passa un gos, li amava l peix y fuig com un llam, ab el peix penjant.

— ¿Hi sig digné, i senyor, contemplant lo gos com fugia y llepantse l'ungla, tampoch te diré com se cou.

SÍMILS LLIBRISTAS.

— ¿En qué se sembla un libre a una rosa?

— En que té fullas.

— ¿En qué se sembla un libre a un banquer?

— En que té lletras.

— ¿En qué se sembla un libre a una levita?

— En que té punts.

— ¿En qué se sembla un libre a un noble?

— En que té títol.

— ¿En qué se sembla un libre a Vich?

— En que té planes.

— ¿En qué se sembla l'acabament d'un libre a un home ben-educat?

— En que es sí.

Sol·lució a las xaradetas del número anterior

L. Ta-ba-co. II. Tom-ba.

Sol·lució a la endevialla.

Entre morts y ferits, cap.

Sol·lució al geroglífich.

L'home proposa y Déu disposa.

Sol·lució al retrá il·lustrat.

Tant hi va l Rey, com lo Papa, com aquell que no té capa.

XARADETAS.

I.

La primera es un nom d'home; Lo dos, lletra consonant.

Lo meu tot ja deus saberlo Per poch que bagias vist ballar.

II.

Es lu, qui té urbanitat; Es numeral la segona.

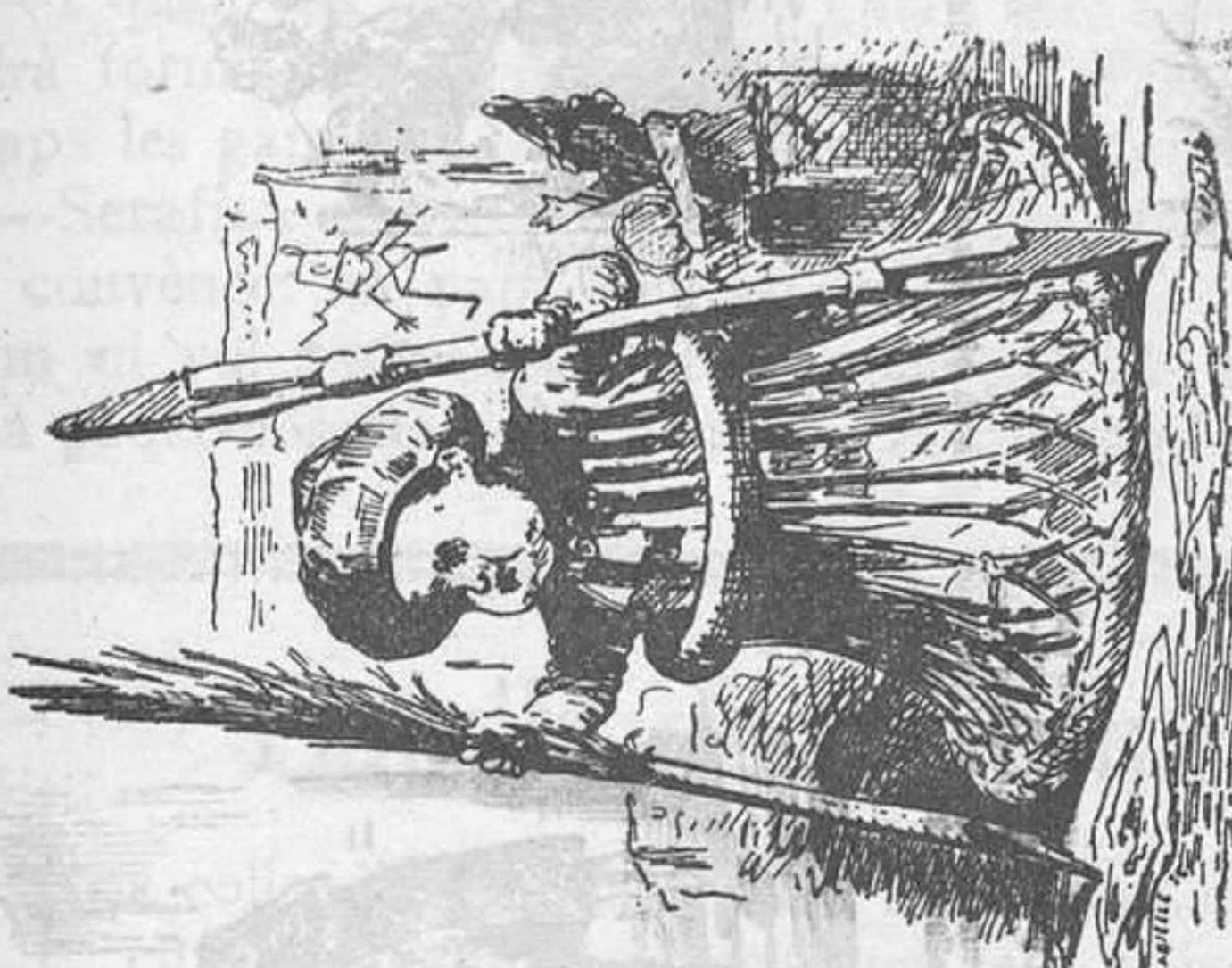
Faria una posta bona Que del tot tu n'has menjat.

En lo próxim número donarem las sol·lucions.

E. R.—Innocent Lopez.

Barcelona 1866.—Impressió de Narcís Ràmbert y Companya, pasadís de Escudellers, número 4.

LO NOY DE LA MARE.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANYOLA

L. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26.

y Rambla del Març, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixará véure cada setmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT A CASA.

Trimestre. 6 rals.

FORA DE BARCELONA.—FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 rals.

Un número sueltó, 4 cuartos.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO.

Carrer Ample, 26. Llibreria.

de haver hagut de sostenir tres deshaucis, va nomenar un procurador que, com a bo, procurava mes per ell que pel amo. Ell ja ho veia lo que el procurador li explicava; ab l'ensauxe los pisos varen baixar de preu, la casa anava a quedar tota ab papers en tots los balcones, y va accedir a que el procurador les rebés a tots los estadants. Lo procurador va arreglar la rebaxa com millor li va convenir, perquè l'amo era molt viu, y cansat de no cobrar lloguers, no s'volia ficar en res.

La torre de Sarría la guardava pel seu recreo, y hi tenia masovers que, entre altres coses, se li cuidavan d'un galliner molt gran que hi havia fet, pero a la cuenta las gallinas no hi anavan gaire bé, segons lo parer del masover, perquè apenas feyan ous; y 'n Quimet, que tenia un deliri per ous del dia, lo era cambiar gallinas y galls, pero ja'l ni per aquestas, los ayres no debian probar a la viram. Pero com ell era tant viu, pensava: mes valen pochos ous que cap, y conservava el galliner. Lo masover deya, que a n'ell no li feya res canviar las gallinas, y que ab aixó ja las podia guardar. ¡Pobre home!

Va arribar la faga d'edificar en l'Ensanche, y 's terrenos de 'n Quimet se varen posar a un preu exorbitant.

— ¿Que no ven? li preguntava un amic de café.

— ¡Ca, home, cal contestar; si 's terrenos encara no valen la meyal de lo que valdrán. Va passar aquella faga d'edificar y los terrenos baixaren com un termómetro que s'fica dintre un gelat.

hi hauria ningú, perquè lo carinyo ja hi va véure las criaturas massa vivas y que de consegüent no poden viure. No se de hont s'han tret aquesta *apoplegia moral*.

Com 'n Quimet va arribar a ser gran (de edat), per so deya 'l seu avi que era una excepció dels homens, una planta exótica.

Y 'l velllet tenia rabó en part, perquè 'l noy era tant minat dels seus pares, que li deixavan fer lo que volia; quan li passava pel cap anava a estudi, y quan no li venia de gust, que era lo mes general, no hi anava, y de aquí que va ser una excepció dels homens y una planta exótica, com si diguessim un platano que ni serviria per la Rambla.

Quan tenia nou ó deu anys, lo seu avi pagava a n'ell y 's xicos del carrer las peras per fer la sortija, y com que pels xicos que las pagava era 'n Quimet, n'hi deixavan agafar una ó dugas mes que ells, y 'l avi esclamava:

— ¡Ca, si en vivessa se 's menja a tots!

Y 's altres se menjavan las peras.

Lo seu avi va morir y 'l deixá hereu. L'herencia era escudeta: una casa, al carrer de 'n Mónach, una torre a Sarría y uns camps prop del passeig de Gracia Aixó, apart de alguns mils duros en metàlich, que al moment los empleyá en accions de una societat que al poch temps se quedá sense acció.

Aixó, segons ell deya, no va ser res, perquè qui no s'arrisca, no pesca, y 'n Quimet se va arriscar y 'l varen piscar.

D'la casa del carrer de 'n Mónach no 'n dia tréure la meyal dels lloguers, y cansat

Aixus va 'l mob: la setmana passada varem parlar de morts, y aquesta parlem de vius. Per tots n'hi ha de haver.

Avuy volem donar a la paraula via una excepció especial. Segons volem dir, no tots los morts han sigut vius, perquè molts han sigut tontos. Qui ho entent, qui no ho entent.

Hi han cosas molt estranyas; aixus com hem dit que no tots los morts han sigut vius, ab lo peix succeheix que may es mort. Si es es passat, de manera que, enrahonant propiament, no s'pó dir que ningú hagia menjat may peix mort. Y lo que encara es mes estrany en lo peix, es que passat, fa lo mateix que quan corra pel mar. Pelmar pica y passat també pica.

Pero deixem lo peix pels divindres de Quaresma y enrahonem de 'n Quimet, que es un jove molt viu, salvo parer contrari.

Segons lo seu avi, que era molt amic meu, y que al cel sigui, 'n Quimet era una excepció dels homens, era una planta exótica.

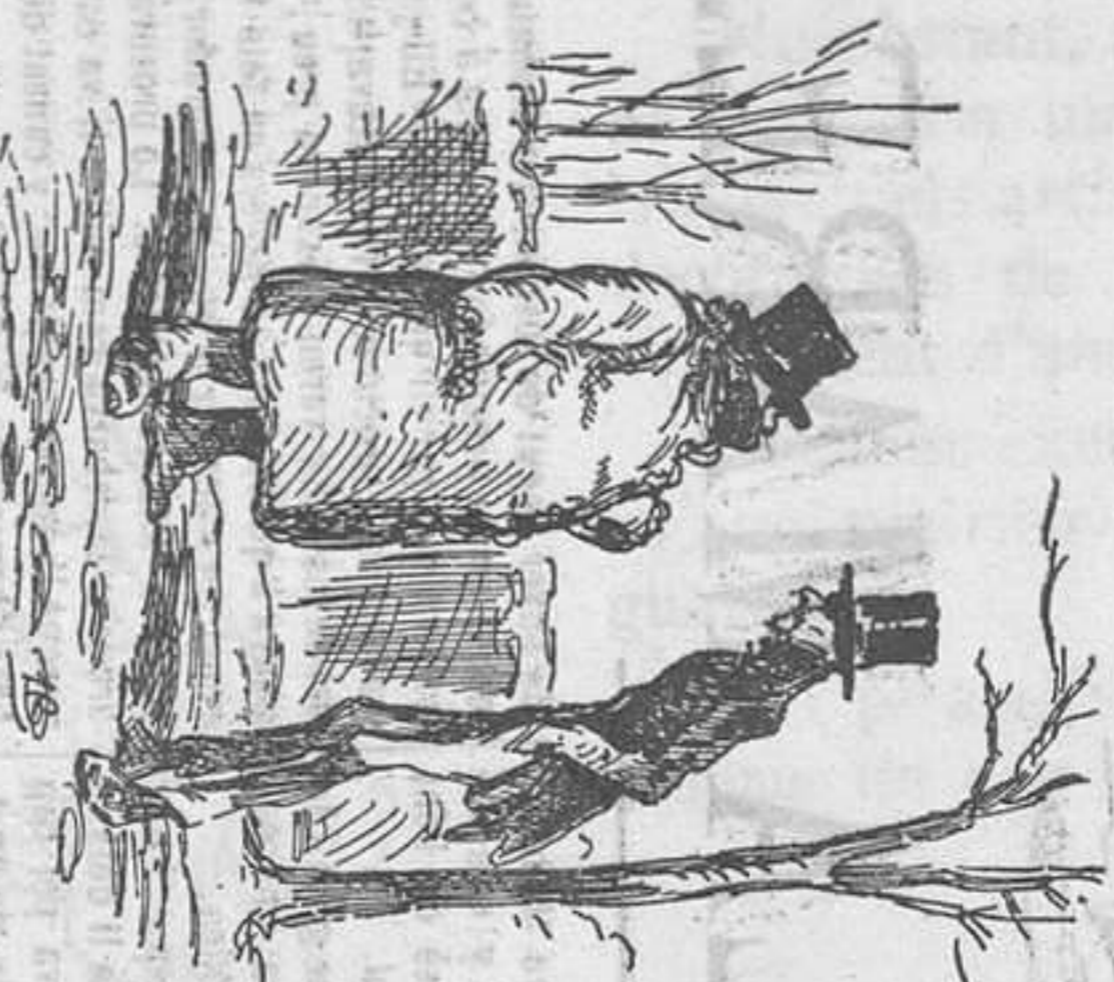
Diets era, perquè 'n referixo a la opinió del seu avi. Y aquest deya aixó del seu nét, perquè 'n Quimet quau era petit repetia lo que sentia dir, com fan totes las criaturas que comensan a parlar, y tot eran gracias pel seu avi, que cada punt esclamava: aquesta criatura no viu, es massa viva. Si fos veritat tot lo que diuen los avis y 's pares, en lo món no

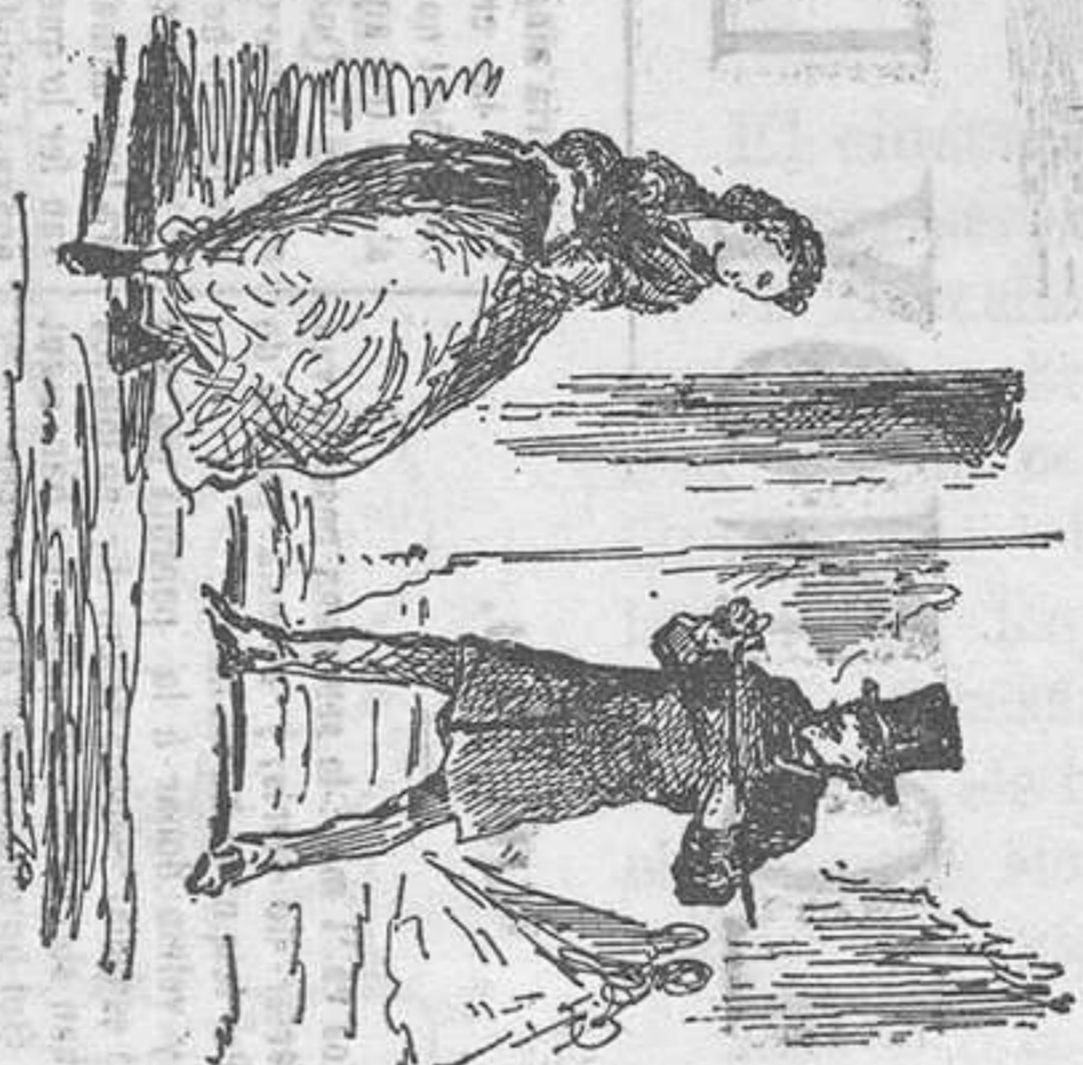
—Estés al meu costat y badalles?
—Què vols? Lo marit y la muller no formen més que un sol, y jo quan estich sol, m' aburreixo.

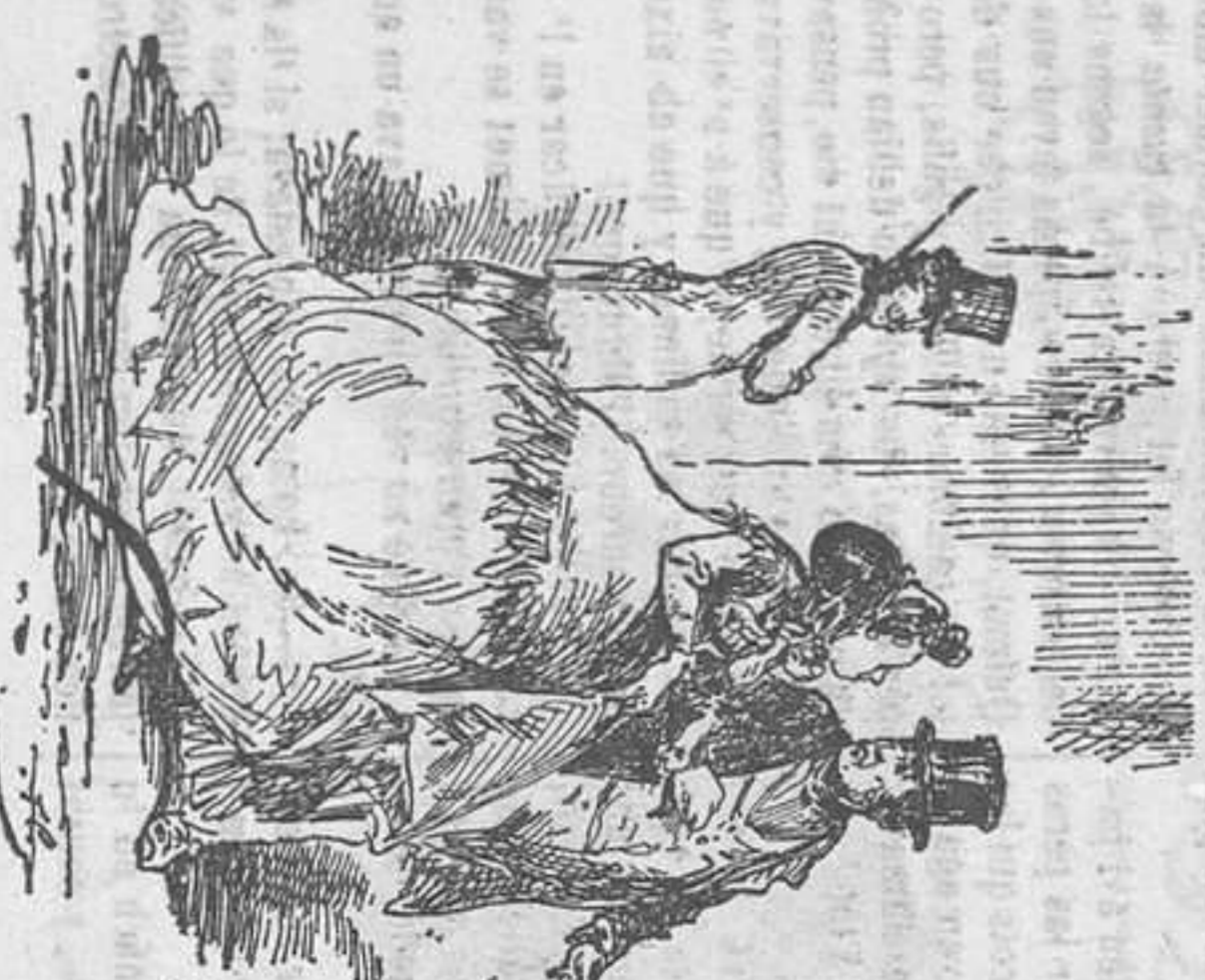
—He fet un gran negoci. He deixat per un any cent duros al cinquanta per cent, cobrantme avans los interessos, de modo que sols li he tingut que donar cinquanta duros.
—Al bon dia! Però que no 's deixaves per dos anys, y així no hauries tingut que donarhi res!

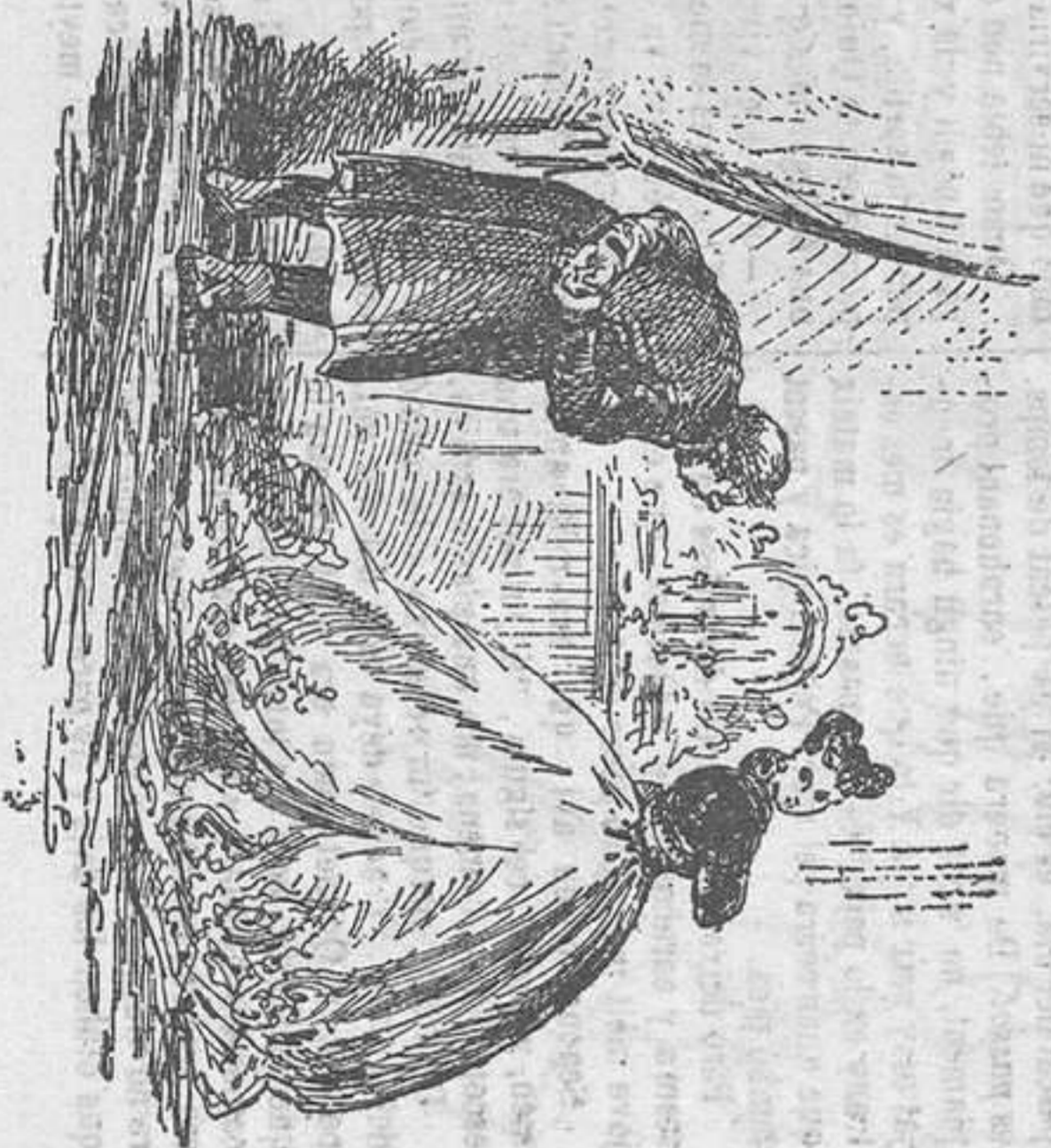
—Pero, home, ¿com d'antec ho fa vostè ab tant fret y tant poca roba?
—Com ho haig de fer? ¡pelatime de fret!

Quan una dona vol que un home la seguisi, lo primer que fa, es fingir que tang.

—Sabes, Marieta, que has mirat ab molta atenció á n' aquell que acaba de passar?
—Aquell ros? Bah. No 't doongui celos, jo no més t' estimo á tu... y ademés: ell no t'è un quarto.

—Què t' sembla, Batista, de la roba del meu vestit?
—Molt bona, pero molt mal empleyada.
—Això dit de mi tothom.

Quan 'n Quimet va adonarse de la baixa, va dir:

—Ah, si? donchs ara no vull vendre; vinga un arquitecto, y á edificar.
Y ha fet una casa com un palacio, que may la té tota llogada, y això que 's pisos semblan comprats al Encant, de tant baratos.
Va venir lo colera y 'n Quimet va tenir á bè fugir del mal; agafa 'l bagul, pren lo carril y cap á la montanya.
Quan va tornar, que va ser un mes després d' haverse cantat lo *Te-Deum*, va trovar que 'l procurador havia tingut de fer franchs als estaldans d' un mes y mitj. Ell ho va donar per ben fet, y 'l procurador per ben cobrat.
Ahi per ahí vaig veurer á n' en Quimet que se 'n anava á la plassa acompanyat d' un corredor, que li aconsellava que jugués á la bolsa, pitantli una jugada segura.
Y ho farà, perquè en Quimet es molt *en*.
!Lo séu avi ja ho deya!

L' ONCLE.

LO CUNILLER Y 'L PERDIGUER.

FABULA.

Dos gossos molt bons, molt vius, Tremendos com Lloclier, Per cunills un cuniller, Y un perdiguer per perdus, Eran d' un bon cassador Dugas joyas estimadas; Per altres mil, envejadas, Bestias de tant gran valor. Cada gos, de sí content, Un dia, surrint á cassa, Reyalant tots dos sa rassa. Deyan entre ells lo següent: —E' tu ray, lo perdiguer din, Que no mes tens de cridar! Lo merit está en parar, Com 'l parot, una perdut. Lo cridar... ¡ves quina gracia! Ab lo meu pas no s' esquita La perdut mes vella y viva. ¡D' aixó se 'n diu diplomacia! —¡Què es lo que véns á reureure! Contesta lo cuniller. —Darrera 'l cunill llanger. Es com jo 't voldria veure! Parar no mes... ¡quina gracia! Veurer cunills, avisarlos, Y davant l' amo portarlos. —¡D' aixó se 'n diu diplomacia! —¡Si aixó es molt fácil de fer! Lo perdiguer li contesta. —¡Si fer lo teu, es fer festa! Li contesta 'l cuniller. —¡Au, maco, da una perdut! —¡Au, maco, porta un cunill! —¡Que no 't durei! ¡quin perill! —¡Que no la portoi! ¡finguis! Y acabat de dir aixó, Per cunills va 'l perdiguer, Per perdus lo cuniller.

LO NOY DE LA MARE.

Cada qual pel seu canó. Lo perdiguer, al trobar Un cunill, quiet lo parava; Lo cunill se 'n adonava, Y 'l gos, lo veia escapar. Lo cuniller, quan sentia De una perdut, prop l' oïr; Lladrava que era un primor Y la perdut li fugia. Y tots dos, al cap d' una hora Se trohan; amonihats, Sense cassa, y de cansats. Ab mitj pam de llengua fora. Passat un xich lo desfici, L' un al altre 's van mirar Y á la una van esclamar: ¡Cada qual, al seu ofici!

LO MESTRE.

UN PENSAMENT.

Hem tingut ocasió de examinar los modelos de las cinch estatuas de gran tamaño que ban de adornar la entrada de la nova Universitat, edifici que, si bé no está exempt de defectes, honrará á la generació que lo haurá fabricat. Los germans Vallmijana se han lluit en la execució.

Los personajies que ditas estatuas representan son los següents:

Don Aronso, el Savio: que ocupá lo trono de Castilla desde 1252 fins á 1284. Lo *Fuero real* y *Las Partidas*, las *Taulas Alfontinas*, lo *Libre del tesoro*, las *Cantigas y Ovejas*, obras tolas escritas de sa ma, ó legadas á sa iniciativa y protecció, fan que sia considerat com á gran legislador, astrónomo, poeta y filòsof.

Avenroes (Jhu-Roschd), natural de Córdoba, que visqué en la segona meytat del síglo XII, fou conegut per sos Comentarios á las doctrinas aristotélicas com á filòsof, y com á meje per sos altres Comentarios á los *Canonos de Medicina* publicats per *Avicenna*.

San Ildefonso: arcebisbe de Toledo, nascut en lo any 607 y mort en lo de 689, brillá per sa ciencia estensa y profunda, que deixá escrita en sas obras religioses y filosóficas, tablas com: De la virginial de la Mare de Déu, las *Cartas*, las *Anotacions al batisme*, De los *escriptors eclesiásticos*, y altres.

Ramon Llull: mallorquí, que visqué desde 1235 hasta 1315, fou home de universal ciencia y de activial estremada, escrivé, predicá, disputá, feu llargas viages y traciá ma á ma ab los Reys y ab los Pontífices. Deixá escrits 486 tractats sobre dret, filosofia, matemáticas, quimica y tots los rams de lo saber huma. Sa obra mes notable es la *máquina de pensar*, que baleja ab lo nom de *Ars magna*.

Lluís Vives: nascut en Valencia en 1462, va viure fins á 1540. Fou catedràtic en la Universial de Oxford y mestre de la dona y filla d' Enrich VIII. Es per tothom reputat com á molt sabi y deixá escrits variats tractats de dialéctica, literatura, filosofia, critica, etc.

Nos plan que sian homens tan grans los que obrin la porta del temple de la ciencia; pero nos permetem una pregunta al que ha dirigit la elecció de tais personajies. ¿Acas no falla entre ells un catalá? ¿No era obligació pensar-nhi un al menos que hagúes nascut en nostra terra? ¿La patria de Ramon Berenguer lo Vell, de Capmany, de Sala, de Fontanella, de Balma y tants altres, ha de recorre' als forasters pera adornar sos monumentos? Precís será esclamar ab Larra, que de los nostres passats sols nos queda la póis que trepitem toditrental!

L' AV.

CANSONETAS.

En tot venim de semblarnos, Fins anant al teatro, noya, Tu, als sillons prop de l' *orgues*, Jo, als asientos sota l' *orga*.

Tu m' estimes fins al cel Y jo t' estimo altre tant; Nostre amor, morena meva, Es musica celestial.

Sempre vas seguint la moda: Ta hermes cabell, cargolat; Lo gorro, tant petitet... ¡Es molt llanguera de cap!

Passejant ab tu, Morena, Hem arribat fins á Grenca, Y 'n despedeixo ab dolor. Perque 'l uís de pell me mata.

Lo cuit.

EL MUNDO RIENDO.

Ara que s'estant reparant las últimas entregas d' aquesta obra humorística publicada per en Lopez, bebent tingut una general acció, hem agalat un grupal de las *dos centes* vinyetas que la il·lustran y trebunt los xicarrillos que las acompanyan, las bem donadas com á mostra en aquest numero.

Com que l'obra ha sigut col·leccionada per Don Roderic Rosenz, il·lustrat que té un nom que val per dos, y 's il·lustració ha anat á càrrec del nostre caricaturista, mes conegut per las sevas obras que 'n Xarab, y la part material es excel·lent, se deixa comprendre que per quaranta cinc rals que costa n' hi ha per passar los vespres dels dos mesos mes freis de l' ivern, al costat del braser ó de la senyora, ó de las cristalleras, parhise y *multiplicarse de risar*, que ja no s'ho val.

Lo que diu l' editor: ¡qui es que per quaranta cinc rals se vol riure de debu tant temps seguit? ¡la que á tothom li agrada pagar gastar, compra «El Mundo riendo» y gastaran bon humor una pila de dias.

Temps nous

Angelet i Serafina són promesos. No són promesos formals encara, però. Com cada dia, Angelet estava a casa d'ella festejant. Les mans agafades, sentats en el sofà, parlaven de tot. La mare d'ella els vigilava amb uns ulls com uns taronges; ni un moment deixava de vigilar-los, pobres!

Aquell dia, ella digué:

—I quan ens hem de casar? Quan serà que el teu pare voldrà formalitzar el nostre prometatge? Passa el temps, i ja saps les ganes que tinc d'ésser casada, fox-terrier meu!

—Serafina meva! Ho he mirat per tots costats, i no puc convèncer al papà de cap manera. No vol que ens casem ni vol formalitzar el prometatge fins que treballis per a poder-nos mantenir a tu i a mi amb esplendidesa.

Barrila de la bona

Una colla d'amics barrilaires havia organitzat un concurs de *guatlles*. Hom tenia redactades unes bases que es donaren a conèixer a tots els companys de cadascú, convidant-los a prendre part al certamen. Hi havien premis a la magnitud, al refinament i a la impossibilitat de realització de les mentides portades a concurs...

Això era fa poc temps, i per tractar-se d'una qüestió de gresca a l'engròs, com que el poble està content, segons ja haureu sentit a dir, obtingué un èxit esplendorosíssim.

Tothom passava les hores rumiant quina en diria per a causar sensació i, quan fou arribat el tan esperat i transcendental moment de fer-ho, un hom pogué escoltar coses a l'alçada d'un campanar: que si tenim una estimació boja per aquest; que si el que parlava havia escalat el cavall berrat de Montserrat, botant sobre del nas; que si donarien la sang, la vida i quaranta cèntims per un cafè a l'altre; que si un apagava la Lluna d'una bufada o trobava als estancs, a bon preu, caliquenyos dels antics...

Se n'hauria pogut omplir un llibre! Fins els encarregats d'atorgar els premis dubtaven, atabalats de feina, i discutien si mereixia llorejar-se una dita o l'altra.

De sobte arribà un minyó conegut.

—Ei, xicots!—digué—. No aneu tan depressa, si us plau, que jo també he de dir la meva!

—Home!—li respongué algú—. També podíeu arribar una mica més d'hora! Què us ha passat?

—No res, no m'ha passat—seguí ell—. He sortit tard de casa; he vingut pel Passeig de Gràcia, *travessant tranquil·lament la Plaça de Catalunya i, sense cap entrebanc, he...*

No el deixaren finir. Per unanimitat de parers li foren concedits tots els premis.

MIQUEL NAVARRA

Qui ho entén?

Jordiet és una criatura entremaliada i viva com una centella. Al col·legi és el turment de tots els mestres. A casa seva, el terror de la criada i de les minyones. Tant a col·legi com a casa seva, el renyen sempre i li diuen que ha d'ésser bon minyó. Pobres, no saben que una criatura ha d'ésser entremaliada; les que no ho són, resulten aquells homes tar insuportables. I és clar, els mestres i els pares, que en bona pedagogia són els que haurien de cultivar la seva entremaliadura, són els únics que volen que siguin "bons minyons".

Aquell dia, en Jordiet n'havia fet una que havia enrabiada molt els pares. El papà li feu un llarg i sever discurs i el deixà sense postres. La criatura va calmar-se, si us plau per força.

A la tarda anà a col·legi. A l'hora de marxar, li digué el pare:

Si ets bon minyó aniràs al circ. Jo t'hi portaré.

Al col·legi, com és natural, oblidà d'ésser "bon minyó", va fer una altra bona entremaliadura. El mestre el posà mitja hora de "rodillas" i a l'hora de plegar li digué:

—Si ets bon minyó aniràs al cel.

En arribar a casa, en Jordiet digué al seu pare:

—Papà, avui m'has dit que si era bon minyó aniria al circ, i el mestre m'ha dit que si era bon minyó aniria al cel. Qui ho entén? Un o altre ha de dir mentida. Però, si hagués de triar una de les dues coses, m'estimaria més anar al circ.

ELS IL·LUSOS

—Noi, em sembla que treurem la rifa. Aquesta nit he somniat misèria.

—Encara més?

A "La Publicitat el senyor Alemany, víctima de la catàstrofe del tren de Les Planes, hi ha publicat un interessantíssim i detallat article explicant qui són els responsables de la catàstrofe.

El felicitem per la seva valentia. Perquè una catàstrofe que ha causat tantes víctimes no pot quedar així. S'han de castigar els responsables. Sinó, la vergonya cubriria tota la ciutat.

✽

S'ha considerat a Fleta com un article sagrat. No se'l pot tocar. Oficialment, s'ha declarat que és un gran artista.

✽

S'ha resolt la crisi francesa. I "aquí no ha pasao na".

✽

Coneixem a un amic nostre que, degut a les biomes del senyor Nebot, s'ha separat de la seva dona.

El pobre està que treu foc i cada reneq que caragola n'hi ha per a fer moure aquelles figuretes de la ja cèlebre i fins sis vegades immortal, Plaça de Catalunya.

El desgraciat s'havia enamorat bojament del bloc que hi havia a l'esmentat lloc, i la seva dona, com que l'havia d'anar a cercar deu vegades cada dia, per l'encisat que estava, va demanar divorci.

I es diu que se li concedí.

✽

Sembla que el pessebre de la Plaça de Catalunya també ha commogut a tots els Lluïsos.

I es diu que faran posar pàmpols o fulles de plàtan per a tapar ço que ells no creuen prudent.

Molts d'ells, que fan coses lletges, com "El rey que rabió", sense femelles, i "Les joies de la Roser", sense Roser ni joies, i a més anaven a "L'As" moltes nits, no estan per estàtues.

Es clar, millor anirien de cos vivent. Veritat Lluïssets?

✽

Tabac dolent, llumins dolents, segells que van sense goma...

Visca la Companyia Arrendatària de Tabacs!...

No poden dedicar un bloc a un dels pedestals macàbrics de la mil vegades inmorta! Plaça de Catalunya?

✽

Ha estat elegit el nou president de Diputació; és en Milà i Camps. Ja ho suposàvem. Aquest senyor no és de la pasta dels senyors Sala i Marfà, i mai no haurà de dimitir.

✽

L'Ajuntament ara vol fer un "Hospital Asil de l'Esperança" (això vol dir un Hospital d'Incurables). Ja està llest, àdhuc, el projecte.

Bé la idea. Però, no valdria més que enllestís els projectes fets, en lloc de fer-ne de nous? Per ara, n'ha presentat diversos milers, i només en veiem tres en excució (Plaça de Catalunya, que està tan bé; Diagonal i modernització de les clavagueres de l'esquerra de la ciutat vella). L'Ajuntament vol que la gent vegi que fa coses, encara que no les faci.

✽

Per la Rambla, feia estona que un jove anava al costat d'una gentil noia, dient-li amoretetes a cau d'orella. Ella, no n'hi feia cas.

Per fi, la xicota es cansa.

—Es inútil, no insistiu més, senyor. Tinc el cor donat.

—Oh, senyoreta, jo no tinc tantes pretensions!

✽

Hem rebut el primer número de la "Biblioteca Catalana d'Autors Novells".

Molt lloable la idea, però molt mal reexida.

Aquest número conté la novel·la de Joaquim Segura Lamich, "El cor d'un home".

✽

A Santa Eulàlia de Vilapiscina unes dones rostiren a un pobre vell i es diu que es tractava d'interessos.

Es veu que en aquest poble quan no amaguen l'ou a algú, el posen a la graella.

Ho tindrem present.

✽

A França baixen els francs. A França es vol esmocar als "nouveaux riches", fent-los afluir la mosca.

A França, mentre lluitaven els humils, uns Marianets s'enriquien, el mateix que passà a Espanya.

Però quan els governs han tractat de fer afluir la mosca, s'ha acabat la república i el "sum sum corda".

Allí la "Patrie", és la butxaca; l'"Humanité", els interessos i la "Fraternité" no rascar les armilles.

Es veu ben bé que és una nació que va de dia en dia aventant, com els crancs!

✽

A Badajoz, el tribunal ha condemnat a un portuguès a la pena de mort i després 17 anys de presidi per altre delicte i 30 dies per un altre.

Nosaltres suposem que el reu sollicitarà que posats a complir-se la sentència, que comencin pels 30 dies i poden esperar la més forta pel darrer.

No sabem si el Directori hi accedirà.

El que podem dir és que als Estats Units això acaba de succeir.

✽

En Llimona ha obtingut un sorollós èxit a Amèrica. Nosaltres que admirem als nostres homes i els aplaudim, sempre que obtenen triomfs, sense límits, podem vanagloriar-nos que fins les "llimonas", encara que traspassin l'Atlàntic, són bones i sublimes.

Visca el nostre Joanet!

Correspondència

M. N.: Indubtablement, feu millor la prosa que el vers; no obstant, queda admesa la poesia. La vostra prosa, aquest cop, no pot anar: la trobem ordinària.—B. A.: Molt bé el vostre article. Però no el podem publicar perquè temem que algú se'l prengui seriosament.—Bernat A.: Molt bé, molt bé.—J. B.: Les vostres espurnes fan bona llum.—Berruga: Lletra inintelligible.—R. R. P.: Són molt vulgarots els vostres pensaments.—P.: No van les dues poesies vostres.—P. A. de M. de M.: La poesia aquesta està millor, però encara no va ben bé a l'hora.—Kadafort: No, no pot anar.—J. M. P.: Acostumeu-vos a escriure en una sola cara de paper.—El noi del tío Nelo: No pot anar. L'estàtua de la Plaça de Catalunya és tan dolenta com es vulgui, però mai el nu no és immoral.—Un xiquet de Valls: Convertim la nota en "repic".

BICICLETES
MOTOR
Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

TEATRE CATALÀ (ROMEA)

Diumenge a 2/4 de 4 el magnífic espectacle
L'ANELL MERAVELLÓS
a 2/4 de 6 i nit, el formidable èxit d'en Rusífol
EL CASAMENT DE CONVENIENCIA
Del 7 al 13 de la pròxima setmana, en homenatge al insigne Santiago Rusífol, es farà la Setmana Rusífol, representant-se durant la mateixa les seves més famoses obres

GRAN TEATRO ESPAÑOL

Grans funcions per avui dissabte i demà diumenge, figurant en el programa

CANVI DE CAMISES

ENTRE DOS MARITS, O EL LLIT ENCANTAT

Grandiosos èxits.

OLYMPIA

TEMPORADA DE CIRC

La millor companyia de circ equestre que s'ha vist a Barcelona
Dissabte i diumenge, tarda i nit, extraordinàries funcions prenent-t'hi part les «Freres Despres», la més emocionant atracció del món.

DOS SALTS MORTALS EN L'AIRE AMB AUTOMOBIL

TEATRE «NUEVO»

Gran companyia HISPANO-AMERICANA d'operetes de la genial tiple argentina **AGNÉS BERUTTI**

Exit de l'opereta

LA MASCOTITA

Aquest teatre està dotat de calefacció central.

Eden Concert

Music-Hall de primer orden - Asalto, 12 - Teléfono 3332 A.

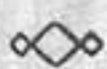
NUEVA EMPRESA

HOY INAUGURACIÓN

5 BELLISIMAS ESTRELLAS 5 - 30 CELEBRIDADES 30

Nuevas en Barcelona

POMPEYA

Popular Music-Hall Teléfono 2438 A.

PROGRAMA MONSTRUO

CONDESITA ZOE - BELLA DORITA

Gran èxit de la aplaudida revista en quatre quadros

LA VINGUDA D'EN TÓFUL

Exit de Mercedes Cros, Marujita Carrillo

MERCEDES SOLDEVILA

Cabaret LA BUENA SOMBRA 3, Ginjol, 3.

Centre d'alegria, bon humor i dones boniques.

Orquestrina Jazz-band «La Buena Sombra»

40 tanguistes, 40 : «Cuadro flamenco»

El gran saló de billars i tresillo ha sigut concorregut per la joventut «chic» de Barcelona, mereixent els elogis de la concurrència.

ROYAL CONCERT

MARQUES DEL DUERO, 106

ÉXITO: CARMEN RODRIGUEZ

M. SOLDEVILA C. FRANCO

 LA GRECO

Cabaret

Paralelo

(Grutas)

Muerte

núm. 72

Exhibición macabra, tétrica y horripilante

Es necessiten 30.000 caixes de morts pel consum diari del CABARET DE LA MUERTE

NOT: El que sufra de afección cardíaca o sea impresionable absténgase de visitarlo, pues pasaría un mal rato.

PAT! BLAU

PELAI, 1

Local completament reformat, el més adequat per a passar les vetlles d'hivern

Totes les nits grans concerts pels eminents professors senyors Escolá, Tormo i áceres

Única casa que gasta la riquíssima llet de les «Lleteries de Catalunya»

OSTRAS de Marennes y Arcachón

::: Mariscos, etc. :::

La Ostrícola Marennaise

VENTAS AL POR MAYOR Y DETALL

Boquería, 27

Teléfono 2785 A.

Si heu de comprar un sueter i voleu trobar un bon assortit amb millors preus, visiteu els aparadors de

L'ATLANTIDA

SASTRERIA I CAMISERIA

Sant Pau, 56 i 58

En vista de la numerosa clientela que acude diàriament

La casa del aficionado

Rambla de las Flores, 10

T. S. H.

ha abierto una Sucursal en la

Rambla de las Flores, 26

donde tendrá mucho gusto en servir los encargos que se le hagan, así como consultas técnicas y consejos prácticos.

Ha llegado la nueva remesa de galena Radiosita

PREPARATIUS DE FESTA

— Aquí tens els torrons.

— Has fet tard, ja no em queden dents per a menjar-los.